

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς καὶ εὐχρηστικὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀσκησίας καὶ ἐκ τῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωστέον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησις 8,15	Ἔτησις 20,30
ἡμηνίως 8,50	ἡμηνίως 10,50
Τρίμησις 4,50	Τρίμησις 6,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878
 ΙΑΡΥΤΗΚΗ — ΕΚΔΟΤΗ ΚΑΙ ΔΙΕΥΤΥΤΗΚΗ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικῶς, λεπτ. 40 Ἐξωτερικῶς, λεπτ. 45
 Φύλλα προηγουμένον ἐξῆν ἑκάστης λεπτ. 40
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐδραίου ἀρ. 88 παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β. — Τόμος 28ος Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἀπριλίου 1921 Ἔτος 43ον. — Ἀριθ. 21

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΡΑΙΩΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Καὶ καθὼς ἦταν ἀτεκνός, ἔκαμε ἀμέσως διαθήκη καὶ ἀσφίσης γενικῆ κληρονομία τοῦ τῶν Γιάννη Καρδινιάκ. Τὴ καλύτερον μπόρθεε νὰ κάμῃ, γὰρ νὰ τοῦ δεῖξῃ ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνην του;

Ἔτσι ὁ μικρὸς μας φίλος θάποκτοῦσε ἀργότερα καὶ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία, γιὰτὶ ὁ κύρ-Νικόλαος ὁ Σανσοκά, κατασκευάζοντας κερὰ καὶ πουλιόντας «ἐδάδιμα καὶ ἀποικιακά», εἶχε κάμει πολὺ καλὴ περιουσία.

Ὅτιόσο, ἡ στρατιωτικὴ κατάστασις στὰ σύνορα εἶχε ἀλλάξει. Ἡ Δουβάρη, πολιορκουμένη ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς, εἶχε ἐλευθερωθῆ.

Ὁ Ζουαὶν ἦταν φρούραρχος τὸν καιρὸ τῆς πολιορκίας. Αὐτὸς εἶχε καὶ ἕναν ὑκασιπιάτῃ τὸν εἶλεγον Χωσ καὶ τοῦ εἰδείξε τόσο λαμπρὰ γαρίσματα, ὥστε τὸν ἐπροβίθασαν καὶ τὸν διόρισαν διοικητὴ τοῦ στρατοῦ τοῦ Μοζέλλα.

Ἀπὸ τάλλο μέρος, ὁ στρατηγὸς Ζουρνταὶν ἐνίκησε τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ ἐλευθέρωσε τὴ Μπαμπέγη. Τὸ Λυὸν κυριεύθηκα μ' ἐφόδο. Ὁ Κλεμπε μὲ τὸ Ἐνωτὸ Σύνταγμα κατατρόπωνε τοὺς ἐπανάστατας τῆς Βανδέας στὸ Σολε.

Ἀλλὰ μ' ὄλεε αὐτὴς τὴς ἐπιτυχίας, ποὺ ξαναγεννίονταν τὴν ἐλπίδα, οἱ Γάλλοι εἶχαν χάσει τὴς γαρίμας τοῦ Βιάσεμπούργ.

Ἐπλησίαζε τὸ τέλος τοῦ 1793. Καὶ τὸ Κομιτάτο τῆς Σιωθίας ἀποφάσισε, ἀν καὶ ἔρχιζε χειμῶνας, νὰ ἐπαγορθῶσῃ τὴν ἀπίωλεια.

Ἔτσι ὁ Χωσ διατάχθηκε νὰνακτῆσῃ τὴς θέσεις, ποὺ εἶχαν ἐγκαταλειφθῆ καὶ ποὺ τὸ κυριώτερον σημεῖον ἦταν ἡ πόλις Λαντάου (γαλλικὰ Λαντί).

Τὸνομα αὐτὸ ἐγένετο σύνθημα. «Λαντὼ ἢ θάνατος!» φώναζαν οἱ ἐνθουσιασμένοι στρατιῶτες. Καὶ ἡ πόλις κυριεύθηκα μὲ τὴ λόγχη.

Μετὰ μίαν νύκτα λοιπὸν τελείωσε καὶ τὸ 1793, ποὺ θεωρεῖται τὸ φοβεριώτερον καὶ τὸ μεγαλύτερον ἔτος τῆς Γαλλικῆς Ἱστορίας.

Ὁ Γιάννης Καρδινιάκ, ποὺ μάθαινε στὸ γραφεῖο του ὅλες τὴς λεπτομέρειες αὐτῶν τῶν μαχῶν, ἐνθουσιαζόταν ὅλοσκα καὶ ἦταν λυπημένος ποὺ δὲν μπόρθεε νὰ ξαναπᾶῖ στὸν πόλεμον.

«Ἐκεῖνοι, πολεμᾶνε καὶ ἐγὼ κάθουμαι ἄδω-χάμω ἀπρακτός!» συλλογιζόταν.

Δὲν ἐλογαριάζε τὴν ἐργασία ποὺ εἶκανε. Δὲν τὸν διασκέδαζαν οὔτε οἱ ἐκδρομῆς του καβάλλα στὸν Μιρλιφλόρ, — ἔτσι εἶλεγον τὰλογάκι του. — Οἱ ἡμέρες τοῦ φαινόταν ἀτέλειωτες. Καὶ μὲ πολὺ κόπο ἔκανε ὑπομονή.

Γιὰτὶ ὁ Καρῶ ἤθελε ν'ἔχῃ κοντὰ του τὸν Βερναρδιέ, ποὺ τοῦ ἦταν βοηθὸς πολύτιμος. Καὶ γιὰ νὰναταμείψῃ μάλιστα τὴς ὑπηρεσίας του, τὸν εἶχε κάμει ὑποστράτηγον.

Ἔτσι πέρασαν καὶ οἱ ἔξη πρώτοι μῆνες τοῦ 1794.

Στὴς ἀρχὰς Ἰουνίου, ὁ Γιάννης ἐμάθε τὸ ἐνδοξὸ τέλος τοῦ «Ἐκδικητοῦ», πολεμικοῦ πλοίου, ποὺ ἀνήκεε στὴ μοῖρα τοῦ ναυάρχου Βιλλαρὲ-Ζοαγγέ.

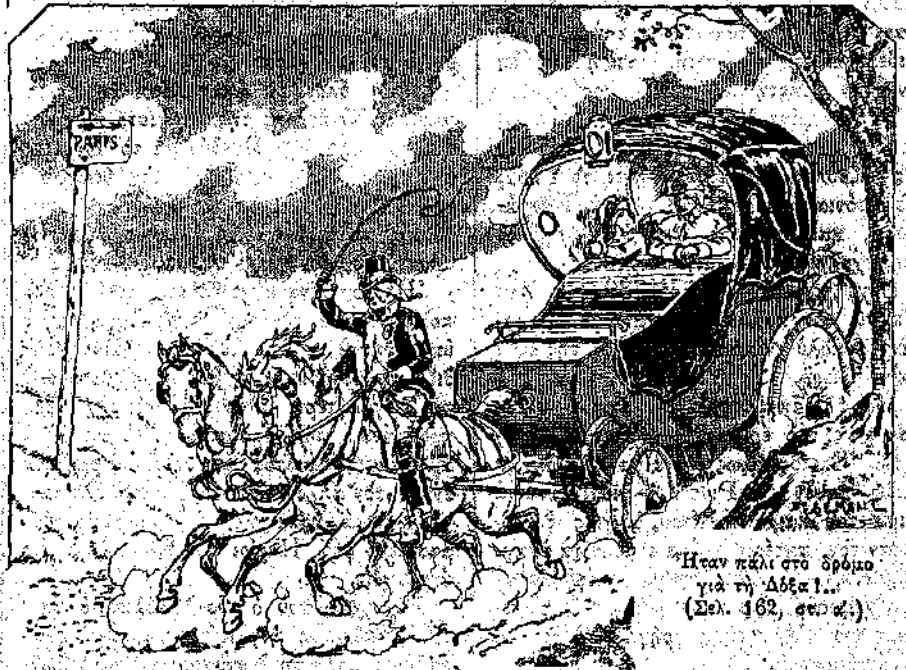
Περικυκλωμένος ἀπὸ ἀγγλικὰ πλοία, σπασμένος, τρυπημένος, μισοβουλιαγμένος, ὁ «Ἐκδικητὴς» δὲν θέλησε νὰ παραδοθῆ. Τὸ ἡρωικὸ πλήρωμα ἐπροτίμησε νὰ πνιγθῆ πρὸς νὰ καταδικασθῆ τὴ σημαία του.

Ὁ Γιάννης ἐνθουσιασάθηκε τόσο μ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, ὥστε τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ γίνῃ ναυτικός.

Τὸ συλλογιζόταν μάλιστα σοβαρὰ, ὅταν ἔνα πρωὶ, ὁ Βερναρδιέ, μπαίνοντας στὸ γραφεῖο μὲ ὀρμή, φώναξε:

- Γιάννη, παιδί μου, ἔχουμα νῆα!
- Τί στρατηγέ μου;
- Φεύγουμα!
- Γιὰ ποῦ;
- Γιὰ τὸ στρατὸ τοῦ Σάμπρου καὶ Μώζα.

— ὦ, τί εὐτυχία!
 — Ναι. Μὲ δέρισαν διοικητὴ ἐνός σώματος καὶ σὲ παίρνω μαζί μου. Μόλις

Ἦσαν πάλι στὸ ὄρμιον γιὰ τὴν Ἀδέα!... (Σελ. 162, στρ. α.)

έχεις εικοσιτέσσερες ώρες για να ετοιμασθής και αποχαρτηθείς τους δικούς σου... Κάμε γρήγορα! Αύριο το πρωί πρέπει να είσαι έτοιμος.

— Θα φύγουμε καβάλλα;
— Α, όχι!... Τον Μιρλιφλόρ θα τον αφήσεις στο Παρίσι. Θα πάμε με ταχυδρομικό αμάξι.

Ο Γιάννης ξύνισε τα μούτρα του κι' ο Βερναρδιέ έπρόσθεσε:

— Έννοια σου όμως, και θα σου βρω καϊ-πέρα εν' άλλογο να καθαλιεύσης.

Την άλλη μέρα, το πρωί, στο σταθμό των ταχυδρομικών αμαξιών, η Κατερίνα, η Λίτσα κι' ο κύρ-Σανσονώ ο ίδιος, έβλεπαν κλαίγοντας το μικρό τους φίλο και τον Βερναρδιέ να ανεβαίνουν 'ς ένα μπαρλίνογκότ, — είδος καρροντσίνου με τέσσερες ρόδες και δυο άλλογο, που το ένα το καθαλιεύσε ένας αμαξιάς με περρούκι.

Σε λίγο το αμάξι ξεκίνησε με κρότο και χάθηκε στη στροφή του δρόμου.

Οι δυο ταξιδιωτές ήταν πάλι στο δρόμο για τη Δόξα!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.
1794-1798

Ενώ ο ύποστράτηγος Βερναρδιέ κι' ο Γιάννης Καρδινιάν έτρεχαν να φθάσουν στο στρατόπεδο, η Κατερίνα κι' η μικρή Λίτσα έκλαιγαν.

Ήταν πολύ σκληρός αυτός ο χωρισμός, γιατί δυο χρόνια τώρα ζούσαν μαζί με το Γιάννη, κι' ούτε στιγμή περνούσε από το νοῦ της Λιζούλας πως μία μέρα ο μικρός της φίλος μπορούσε να φύγη.

Έτσι η ξαφνική αυτή αναχώρηση την έδόθηκε σε λύπη μεγάλη. Μα δεν ήταν μικρότερη κι' η λύπη της Κατερίνας. Η απουσία όλων εκείνων που αγαπούσε, την έκανε τώρα να αισθάνεται μία απομόνωση θλιβερή κι' άπαρηγόρητη, γιατί η Λιζούλα δεν ήταν αρκετή να την παρηγορήση.

Η Κατερίνα δεν ήταν χήρα, όπως ίσως θα ένομιλάτε. Ο άνδρας της, ο πατέρας της Λιζούλας, την είχε αφήσει το 1787, δυο χρόνια πριν από τη Γαλλική Έπανάσταση, και γι' αυτό ήταν πάντα σχεδόν μελαγχολική κι' έκλαιγε συχνά.

Είχε παντρευθῆ το 1780 τον Ζαν Μπαγύ, τον καλύτερο εργάτη του κύρ-Ριντέλ, πολύ γνωστού άπλοποιού της οδοῦ Σαιν-Ονορέ.

Με την ικανότητά του, έγεινε σύγγραφος στο εργαστήρι κι' εκέρδιζε αρκετά. Έπειδή όμως δεν είχε ελπίδα να διαδεχθῆ τον κύρ-Ριντέλ, — γιατί κατά τὰ έθιμα του καιρού εκείνου, ο γιος διαδεχόταν τον πατέρα 'ς όλα σχεδόν τὰ επηγγελμάτα, — ο Ζαν-Μπαγύ σκέφθηκε να μεταχειρισθῆ τῆ μικρῆ προίκα της Κατερίνας για ν' αποκτήσῃ γρήγορα περιουσία κι' ανεξαρτησία.

Άρχισε λοιπόν να παίζει και να κάνει διάφορες τολμηρές επιχειρήσεις. Η τύχη

δεν τον εδοθήσε σε καμμία. Και σε λίγο έχασε, ότι είχε και δεν είχε.

Το δυστύχημα ήταν φοβερό για την Κατερίνα και πρό πάντων για τον Μπέλ-Ρόλ, που ελογάριαζε τότε να παραιτηθῆ από αρχιτυμπανιστής και ναποσαρθῆ στην έξοχή, για να ζήσῃ ήσυχα με τις μικρές του οικονομίες. Σάν τιμιος άνθρωπος, έπληρωσε τὰ χρέη του γαμπρού του τον έδιωξε όμως από τὸ σπίτι του, όπου είχε ξαναπάσει την κόρη του και την έγυγνή του, για να τὴ σώσῃ από τὴ μεγάλη φτώχεια.

Τότε η Κατερίνα, με την υποστήριξη του συνταγματάρχη, κατάφερε να γίνῃ καντινιέρα. Κι' ένοιε τότε γιατί τὸ Ένωτο Σύνταγμα εξακολουθούσε να ἔχῃ ἕνα τόσο γέρο αρχιτυμπανιστή.

Όσο για τὸν Ζαν Μπαγύ, αυτός, μετά τὸ διώξιμό του κεθερού του, είχε γίνει άφαντος. Στὸ τελευταίον γράμμα που έστειλε στη γυναίκα του, της έγραψε πως την αγαπούσε πάντα και πως θα έφευγε για τις γαλλικές αποικίες των Ινδιάν, που η κυριώτερη τότε ήταν ἡ Πονδικέρη.

Τὰ πρώτα χρόνια, η Κατερίνα περιμένε την επιστροφή του άνδρος της, γιατί, με όλα του τὰ σφάλματα, εξακολουθούσε κι' αὐτὴ να τὸν αγαπᾷ. Ἀλήθεια, ἀρῶν ἡ Γαλλική Έπανάσταση είχε εξασφαλίσει τὴν ελευθερία, τὴν ισότητα, τὴν ἀτομικὴ εργασία ἀρῶν είχε καταργήσει τὰ παλαιά συστήματα και τώρα ένας ἰκανὸς εργάτης μπορούσε να διαδέχεται τὸν εργοστασιάρχη χωρίς να εἶναι γιὸς του, — γιατί να μὴν επιστρέψῃ στην Γαλλία κι' ἔ Ζαν Μπαγύ;

Η εἶδηση της μεγάλης ἀλλαγῆς θὰ είχε φθάσει και στην Πονδικέρη...

Ἀλλὰ πέρασαν ἔνδεκα δλόκληρα χρόνια χωρίς να ξαναφανῆ ὁ άνδρας της Κατερίνας, που είχε ἀπελπισθῆ πιά και λογαριαζόταν για χήρα.

Έτσι ὅλοι οἱ ἀγαπημένοι της ἦταν μακριά. Ο άνδρας της, άγνωστο πού. Ο πατέρας της στη Βανδάν με τὸ Ένωτο. Ο Γιάννης Καρδινιάν, πού τὸν θεωρούσε σαν παιδί της, έτρεχε πὸ καινούργιους κινδύνους κι' ο Βερναρδιέ, ο καλὸς φίλος και προστατής, έφευγε κι' αὐτός. Ὅλοι!...

Η Κατερίνα είχε βέβαια τὸν ἥρωισμό πολλῶν γυναικῶν της εποχῆς εκείνης, να ὑπομένῃ τὰ πάντα. Αὐτὸ όμως δεν εμπόδιζε να αισθάνεται τὴ βαθύτερη λύπη και τὴ μεγαλύτερη ἀνησυχία, με τὴν ιδέα προπάντων πως ἀπὸ στιγμή σε στιγμή ὁ κμεικτικὸς θάνατος μπορούσε να βρῆ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον ἀπὸ κείνους που έλειπαν.

Έπειτα ἦταν κι' ἡ τρομοκρατία που βασιλευε στὸ Παρίσι κι' ἐμεγάλωνε τὴς ἀνησυχίας της.

Εὐτυχῶς πού ο κύρ-Νικόλας ὁ Σανσονώ, καθὼς κι' ἡ γυναίκα του, είχαν συμπάρθῃ πολὺ τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ ζωτοχήρα και τὴν κόρη της ὁ μακαλλῆς μάλλιστα δεν ξεχνούσε πως ἡ Κατερίνα είχε

πρέπει να βρῆ τὸν Βερναρδιέ, τότε πού ἐκινδύνευε ἡ ζωὴ του. Τῆς ἔκανε λοιπόν ἕνα σωρὸ περιποιήσεις. Στὸ τέλος τὴν πήρε 'ς τὸ μαγαζὶ του, να πού κρατῆ τὰ βιβλία. Κι' οἱ δυο οἰκογένειες ζούσαν ἀπὸ τότε ἑνωμένες σὰ μιὰ.

Τὸ βράδυ, στὴν οἰκογενειακὴ βεγγέρα, ἡ Λιζούλα, πού ἤξερε τώρα πολὺ καλὴ ἀνάγνωση, διάβαζε δυνατὰ τὴς ἡμερηίδες. Οἱ ἄλλοι ἐσχολίζαν τὴς εἰδήσεις ἀπὸ τὸ ἔξωτερικὸ και τὸ ἔσωτερικὸ της Γαλλίας. Κι' ἀνησυχούσαν πρὸ πού δεν είχαν λάβει ὡς τώρα καμμία εἶδηση ἀπισθείας ἀπὸ τὸν Γιάννη ἢ τὸν Βερναρδιέ. Κι' όμως θὰ είχαν φθάσει στὸ στρατόπεδο, ἀρῶν είχαν φύγει πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν.

Ένα βράδυ τὸν Μεσοδύορ, — ἔτσι ἔλεγαν τότε τὸν Ἰούλιο, γιατί ἡ Γαλλικὴ Έπανάσταση είχε ἀλλάξει και τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν, — κι' ἀκριβῶς στὰς 11 τοῦ μηνός, πού ἀντιστοιχοῦσε με τὴν 29 τοῦ παλαιοῦ Ἰουνίου, ἡ Κατερίνα, ἀνοίγοντας μιὰ ἡμερηίδα, διάβασε με συγκίνηση τὴν εἶδηση της νίκης τοῦ Φλερύ.

(Ἔπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λογαίου Danrit]

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ

Ἀντικρινά μου ἕνα κλαρί σπασμένο ἀγοσσαλεύει τ' ἀβεβαιο φύλλο, χρυσαφί, σὰν ξεφτυσμένο κορόσι, και μένω, ἡ κρᾶτη μου φορὰ πού μέσα μου ἀναθεύει τὸν πόθο κάποιας μου παλιῆς φίλλας πού ἔχω προδώσει.

Τοῦ στοχασμοῦ μὸν τὰ φτερά 'σ τὸ νῶτο και τὰ πέρνει ὁ ἀνεμος, και τὰ πάει μακριά, σ' ἀνηφοριές, σὲ στρατές, στὴ θαλαπέρη, προσηλιακὴν ἀπανεμιά, πού σέρνει τ' ἀλέτρι αἰλάκια, κι' ὀδηγοῦν τὰ βόδια οἱ ζευγολάτες.

Και στὸ κατόφλι, πού ὁ σκοπτός ὁ χωριανὸς ζυγίζει χροδβόλα, στοῦ λυγαριοῦ τὸ φῶς πού τρομμουσιεται, και 'στὸ καλῶρι, πού τὸ ὄγκο θυροφύλλο του τρίζει, κι' ὁ ἀοιδός, τρέμμενος κλπινός της στέγης του σκορπιεται.

Φθινόπωρο! φθινόπωρο! σύννεφα ὑγρά, ἀνεβάτε, να κνίσετε στὴς πύχνες σας τους κάμπους και τὴ δύση προσωπομοίετες τριτόθητες της εποχῆς μου, ἔλατε, κι' ἡ λεῦκα μου, σημαία χρυσοῦ, θὲ να σὰς χαροτίσει.

Κι' όμως, φθινόπωρο, για τὴν καρδιά μου, δὴ ἀπὸ πάγους, εἶσαι σὰν ἄσμα ἄσφατο, πού πιά ἀπὸ μέσα της δὲ βγαίνει γιατί σὲ σὰς, σὲ σὰ φαρδιούς, κωνίχαιους, σαροκόφαιους, βιβλία, σ' ἔσας εἶν' ἡ ψυχὴ κι' ἡ σκέψη μου θαμμένη.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τ' ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Εἶναι ἡ γιορτὴ της μαμάς σήμερα!

Κι' όμως ἡ Λίνα δεν εἶναι χαρούμενη. Κάποια ἔγνοια τὴν τρώει ἀπὸ χιτὲς τὸ ἀπόγεμα, μιὰ συλλογὴ βασιλευί: στὰ ματάκια της, μέσα στὸ γαλάξιο των μιὰ σκιά κλανιεται.

Μὰ ἡ μαμά εἶναι τόσο εὐτυχισμένη σήμερα! Τώρα πού κάνει τὰ τελευταία σιγυρίσματα για τὸ βράδυ πού θὰ δεχτοῦν τους φίλους, τὴ χαρούμενη πού τραγουδάει! Πόσο δὲ μοιάζει ὁ σκοπός αὐτός μ' ἐκείνους πού τὴς μεγάλες βροχερές τὸ φθινόπωρο νυχτιές τραγουδοῦσε της Λίνας, τὸν καιρὸ πού ὁ μπαμπᾶς εἰλεπε μακριά, πάλὸ μακριά κι' ἡ Λίνα τὴν ἄκουε, πλαγιασμένη στὰ κρεββατάκια της για να κοιμηθῆ και πολλές φορές, χωρίς να τὸ καταλάβῃ, δάκρυα βουρκώναν τὰ ματάκια της στὰ τραγούδια αὐτά, πού διηγούνταν για ζενητεμένους, για χωρισμούς, για κλημούς, για λύπες...

Μὰ τώρα τί εὐθυμα πού τραγουδάει! Και πόσο δὲ λέει στὸν μπαμπᾶ, πού γελαστός κι' αὐτός τὴ βοηθαίει στὸ σιγυρίσμα και πολλές φορές σὲ ἄστεϊα κάνει πως δεν καταλαβαίνει και βάζει τὸ κάντρο ἀκμποδᾷ, ὡστε ν' ἀναγκάζεται να φωνάζῃ ἡ μαμά ψευδοθυμωμένη: «οὐ, καημένε, ἐντελῶς ἀνάξιος να εἶσαι!»

Ἐξὼ στυμφεχαλλίζει κι' ὁ βορᾶς τραντάζει τὴ λεῦκα πού γέρνει ξεφυλλῆ ὁ χειμῶνας εἶναι στὴ βράση σου. Μὰ τί μὰς νοιάζει! ἡ εὐτυχία σκορπᾷ μύρια χαρίσματα πάντοῦ, ἀπλώνει φῶς ὀλύγουρα γλυκό και τέτοια γαλήνη πού κανένας δὲ νοιώθει τοῦ βορᾶ τὸ φύσημα και της βροχῆς τὸ θρηῆνο ὡς κι' αὐτὸ τὸ ἄγριο της λεῦκας βροτὸ γίνεται ἕνα γλυκό, παναρμόνιο τραγούδι για τῆς εὐτυχισμένης μαμάς τὴ γιορτῆ...

Και τώρα πού τελειώσε ἡ μαμά κάθεται 'ς ἕνα καναπέ χαρούμενη, για να θαυμάσῃ τὸ σιγυρίσμα της στὸ πλάι της κάθεται ὁ μπαμπᾶς και στὴ μέση ἡ Λίνα, μισῆ καθισμένη στὰ γόνατα τοῦ ἑνός και μισῆ στοῦ ἄλλου, — τόσο στενός εἶναι ὁ καναπές.

— Λοιπόν, Λινούλα μου, σ' ἀρέσει ἔτσι; Ἡ Λινούλα δὲ μιλάει θυμῶναι χιτὲς τὸ ἀπόγευμα κάποιον ἄλλο διάλογο, πού στάθηκε ἀφορμὴ της μεγάλης της συλλογῆς ἦταν τὴν ὥρα πού ὁ μπαμπᾶς ἔφερε στὴ μαμά τὸ δῶρο του, ἕνα μεταλλιδόν χρυσοῦ με μιὰ φωτογραφία μέσα της ἀγαπημένης των μοναχοκόρης κι' ἐκεῖ πού τὴ παύει ἡ Λίνα στὰ χέρια της, μπλέκοντας στὴν ἀλυσίδα τὰ παχουλά της δάχτυλα, γελώντας τὴ ρώτησε ἡ μαμά: — Και σύ, Λινούλα μου, τί θὰ μὸς χαρίσης;

Τὸ εἶχε πῆ σὲ ἄστεϊα κι' ὁ μπαμπᾶς χαμογέλασε μὰ ἐκείνη τὸ πήρε στὰ σοβαρά: Ἀλήθεια, κάτι ἔπρεπε να της χαρίσῃ

κι' αὐτὴ μὰ τί; ὅτι κἀν ἤθελε να πάρῃ, ἔπρεπε νάχη χρήματα, και χρήματα δεν εἶχε. Και τότε συλλογίστηκε να πάρῃ νὰ της κόψῃ ἀπὸ τὸ βουνοῦ λουλούδια ἀνοίξιαικά και θυμῶναι πάλι πως λίγες μέρες πρὶν, ἡ μαμά παραπονιότανε ἐτι στὴ γιορτὴ της δὲ θᾶχουνε ἀκόμη λουλουδιὰ οἱ κάμποι κι' οἱ πλαγιές θάναι σκεπασμένες μοναχὰ με μιὰ γλήνη κίτρινη κι' ἀρρωστημένη. Και τώρα, στὴ σελίτσα, πόσο λιγοστὰ λουλούδια! λίγοι μενεξέδες και ζουμπούλια χειμωνιάτικα τὸ μεγάλο βάζο, κάτω ἀπὸ τὸ κάντρο της καλλῆς γιαγιᾶς μένει ἀδειανὸ για να γεμίσῃ αὐτὸ θέλει αὐθὺς ἀνοίξιαιτικούς, παπαρούνες κόκκινές, μαργαρίτες, ζουμπούλια ἄγρια, ἀσπρούς κρινούς κι' ὅλα τὸ βουνοῦ τὰ μυρωμένα λουλούδια με τὴς περισισις γάρ κ' ἀπέρεσαν τῆς μαμάς τὸσο αὐτὰ τὰ λουλούδια! Τὴν παραμένη ἀνοίξη, πόσες φορές δεν ἔτρεξαν μαζί: — μαμά και κόρη — στὸ βουνοῦ πέρα και γύρισαν με τὴν ἀγκαλία γέματη κι' ὁ μπαμπᾶς πού τὴς περιμένε διαβάχοντας, ἔφινε τὸ βιβλιό του, ἀγκάλιαζε τὴν κόρη του και τὴν ρωτοῦσε τί εἶναι πιὸ κόκκινα, οἱ παπαρούνες πού κρατοῦσε στὰ χέρια της ἢ τὰ μαγουλάκια της.

Και τώρα δεν μπορεί να μὴ βρίσκονται στὸ βουνοῦ λουλούδια στὴν κορυφὴ του θανάξουνε και παπαρούνες και μαργαρίτες και κρίνα. Κι' αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ δῶρο της Λίνας για τὴ μαμά.

Μὰ τὸ βουνοῦ εἶναι μακριὰ πολὺ κι' όμως ἡ Λίνα ὅ ἀψηφῆση τὸν κόπο, μὰ στὸ βουνοῦ ἐκεῖ τὴς εἶπαν πως φωλιάζουν ζῶα κακά κι' όμως ἡ Λίνα θὰ τ' ἀψηφῆση κι' αὐτά. Φόβος και κόπος τί λογαζάει μπροστὰ στὴν ἀγάπη της για τὴ μαμά.

Ἡ Λίνα τὸ ἀποφάσισε: θὰ πάη και θὰ πάη μάλιστα κρυφά, για να κἀν μιὰ σουπρίζα της μαμάς. Ἀπὸ χιτὲς τὸ βράδυ στὸ κεφαλάκι της τριγυρίζει τὸ σχέδιο αὐτῆς της κρυφῆς ἐκδρομῆς, μὰ πρέπει να βρῆ σικαίρια να μὴ τὴν πολυπροσέχουν κι' αὐτὸ λογαριάζει πως μόνο τὸ ἀπόγεμα μπορεί να γίνῃ, ὅταν θάρχισουν νᾶρχουνται οἱ ἐπισκέπται. Λίγο ἀργὰ θὰ της κάμη τὸ δῶρο, ἀλλὰ δεν πειράζει: κάλλιο ἀργὰ παρα ποτέ!

Στὸ τραπέζι ἡ Λίνα μένει σκεπτική, πολὺ σκεπτική ἡ μαμά τὸ παρετήρησε αὐτὸ, ἀλλὰ δεν δίνει και μεγάλη σημασία και ὅταν μιὰ στιγμή σηκώθηκαν ὅλοι ὀρθοί κι' ἦσαν εἰς ὑψιαν της οἰκοδέσποινας, ἡ Λίνα γλόστησε ἀπὸ τὴν καρτέλα της, ἔτρεξε κι' εἶπε σὲ αὐτὴ της μαμάς: «Μαμάκα, τὸ δῶρο τὸ δικὸ μου θὰ τὸ γράξῃ τὸ βράδυ! Μὰ πάλι ἐκείνη δεν πρόσεξε τί δῶρο μπορεί να περιμένῃ κανεῖς ἀπὸ μιὰ κορούλλα ἐξη χρονῶν; Τί ἄλλο ἀπὸ δυο φιλάκια κι' ἕνα ἀγκάλιασμα τριγύρω στὸ λαιμό, ζωντανὸ στολίδι, πιὸ πολῦτιμο ἀπὸ ὅλες τὴς χρυσοῦς και διαμαντένες κἀδένες;

Κι' ἔθετε τέλος ἡ ὥρα πού περιμένε ἡ Λίνα ἡ σάλα ἀρχισε να γεμίξῃ ἀπὸ φίλους, πού ὅλο ἔρχονται. Εἶναι ἡ στιγμή ἢ καταλήγη, σιγά-σιγά σαν κλεφτῆς ξελυοστράει ἀπὸ τὴ μικρῆ πορτοῦλα τὸ περιβολιὸ μύλις βγαίνει ἐξὼ ἀπὸ δρόμο. — χωρίς παλτό και καπελλάκι — νοιώθει τὸ κρύο στὸ λαιμό και στὰ γομᾶ της ποδαράκια μὰ δεν πειράζει! θὰ τρέξῃ γρήγορα, πολὺ γρήγορα, να ξεσταθῇ...

Νὰ τὸ βουνοῦ! τί ψηλὸ πού φαίνεται ἀπὸ κάτω! κι' όμως ἡ Λίνα θανάξῃ στὴν κορυφὴ του ἡ μαμά πρέπει τὸ βράδυ νάχη τὸ δῶρο της. Και τί ἀπώτερο! ἡ Λίνα ἀνογκάζεται συχνὰ να βάλῃ κάτω τὰ χέρια της και νανεβαίη σκαρφαλωτὰ μιὰ πέτρα χτυπάει τὸ γυμνὸ γόνατό της και τὸ αἰματώνει ἄχ, κἀν κᾶν πέτρα! τί σοῦκαμε ἡ Λίνα και τὴν ἔπνευσε; Μὰ δεν πειράζει πάλι! ἡ Λίνα τῶναι βάλῃ πείσμα να μαζέψῃ λουλούδια. Φιλάει τὸ πονεμένο της γόνατο για να περάσῃ, — ἔτσι της τὸ κάνει κι' ἡ μαμά ὅταν πέφτῃ και περνάει ἀμέσως, — κι' εξακολουθεῖ τὸ δύσκολο ἀνέβασμα.

Φτάνει τέλος πάντων λαχμασιαμένη ψηλά, τί κρύος ἀέρας φυσάει! και τὰ σύννεφα, μαῦρα και σκοτεινά, φαίνονται πιὸ χαμηλά. Ἡ Λίνα στέκεται μιὰ στιγμή νωπασάνη, κι' ὕστερα κοιτάει γύρω της να βρῆ λουλούδια. Περὶεργὸ κανένος ἀνθός δεν ἀνθίζει ὅτε ἕνας κρινός, ὅτε μιὰ παπαρούνα σπάνια δὴ κι' ἔχει λίγο χορτάρι, πρασινοκίτρινο κι' αὐτὸ κι' ἀρρωστημένο. Ἡ Λίνα μάταια ψάχνει σὲ κάθε βράχο, σὲ κάθε γωνιά πουθενά! Ἄ, να ἐκεῖ πέρα κάτι κόκκινο βέβαια παπαρούνα θάναι! ἡ Λίνα τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ μὰ ὅσο πλησιάζει, βλέπει πως κάτι ἄλλο εἶναι: στὸ τέλος τὸ διακρίνει καλά εἶναι ἕνα κεραμίδι σπασμένο μέσα στὴ γλήνη. Τί ἀπογοήτσηψη! Ὅστε ἕνα λουλούδι να πάη της μαμάς.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΙΘ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Πέμπτο

Chaque fleur est une âme à la Nature éclosée.

(Gerard de Nerval)

Κάθε λουλούδι κι' ἕνα πνεύμα, Κάθε φυτό και μιὰ ψυχὴ. Στὸν κάμπο, στὴ βροχία, στὸ ρέμα,

Στὸν κήπο, στοῦ βουνοῦ τὴ σάχη και στὴν πολυάνθη ἐξοχή. Ὅπου κι' ἂν τύχη, ἀπὸ κι' ἂν λάξη.

Κόσμον ἀμέτρητων κοστάδια, Νυμφαίτες, εἶδαλα, στοιγιὰ, Ζοῦν και στὸ φῶς και στὰ σκοιάδια.

Φυτὰ, λουλούδια, δέντρα ἀντάμα. Στὴν πλούσια γῆ και στὴν τραχιά Εἶν' ἕνας κόσμος κι' ἕνα θάμα.

ΙΘΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΤΕΧΝΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Δυστητοί μου,
ΛΑΡΟΣ ανοιξιάτικος ήλιος εφώτιζε τον παράδεισο του Ζαππείου. Ο καθηγητής αυτός έχει, μαζί με ένα ένθουσιασμο αληθινά αποστολικό, κι ένα σύστημα, μία μέθοδο δική του. Πιστεύει, και σε κάνει να πιστεύεις και σύ, πως η Ίγνογραφία είναι η βάση της αγωγής, το κυριότερο μάθημα του Σχολείου, εκείνο που κάνει πιο κατὰ τὰ ἔατα ταῦτα μαθήματα, εκείνο που χρησιμεύει στο κάθε τι κι ἀναπτύσσει το αισθητικό συναίσθημα του παιδιού. Η διδασκαλία του ἀποβλέπει στη δημιουργία ὄχι ζωγράφων, — και θάταν δυνατό, η θάταν και φρόνιμο, να γίνονται ὄλοι ζωγράφοι, — ἀλλ' ἀνθρώπων με γενικό γούστο, και με στοιχειώδεις ἀλλὰ βάσιμες γνώσεις Τέχνης, ἱκανῶν γιὰ κάθε εἶδος βιοτεχνίας, γιὰ κάθε ἐπάγγελμα. Και δὲν περιορίζεται μόνο στην Ίγνογραφία ἢ τὴ ζωγραφική. Διδάσκει τοὺς μαθητὰς του και πλαστική, και ξυλογλυπτική, και χαρτοχειροτεχνία. Πάντα, ἐννοεῖται, μετὸ σύστημά του, που εἶναι θαυματοεργό σε ἄλλα και μάλιστα στην προοπτική. Τὸ ἄπάνω περιστόλιό του Ζαππείου εἶναι γεμάτο ἀπὸ τέτοια παντοειδή ἔργα τῶν μικρῶν μαθητῶν του κ. Πικ στὸ Βαρβάκειο. Κι ὁ ἐπισκέπτης μένει ἀληθινὰ ἐκστατικός.

Γιατί δὲν εἶναι μόνο τὰ δύο-τρία παιδιά, που ἔχουν φυσικό τάλαντο και δείχνονται ζωγράφοι ἀπὸ τώρα. — ἓνας Μπερδέσης π.χ. ἓνας Καμπάνης, παιδιά 12-13 ἐτῶν, — ἀλλὰ εἶναι ὅλα σχεδὸν που παρουσιάζουν μιὰ ἐπίδοξη μεγάλη. Βλέπεις συνθέσεις, βλέπεις ἀντιγραφές ἀπὸ τὸ φυσικό, βλέπεις προοπτικές ἀντιγραφές μηχανημάτων, — ἓνος τῆρου π.χ. — βλέπεις σκηνές φανταστικές, ἐννοῶ μετὸ φαντασία καμωμένες, ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἢ σύγχρονη ἱστορία, τὴ μυθολογία ἢ τὴν Πόληση, — π.χ. ἀπὸ τὴν Δικὰ, τοὺς Μύθους τοῦ Αἰσώπου κτλ. Ο κ. Πικ ὀδηγεῖ τὰ παιδιά να ζωγραφίζουν ἢ να πλάττουν ὅτι βλέπουν κι ὅτι φαντάζονται. Και τὸ κίνημα, μὲ μιὰ δεξιότητα, που δὲν θὰ τὴν περιμένει κανένας ἀπὸ παιδιά τῆς ηλικίας τους. Σε δύο παράγοντες ἀποδίδει ὁ κ. Πικ τὸ θαῦμα: στὴν ἐξυπνάδα τοῦ Ἑλληνόπουλου και στὴ μέθοδο του. Μὰ μὸν φαίνεται πὼς δὲν χρειάζεται και τρίτος...

Σὲς συνηθὼς να ἐπισκεφθῆτε αὐτὴ τὴν "Ἔκθεση". Ἄλλωστε ἡ δραχμὴ που πληρώνει κανεὶς, εἶναι γιὰ τοὺς τραυματίες τοῦ πολέμου. Θὰ ἴδῃτε πολὺ ὠμορφὰ πράγματα. Ὅλα βέβαια ἔχουν τὴν παιδικὴ σφραγίδα, ὅλα φαίνονται καμωμένα ἀπὸ παιδιά, που τώρα μαθαίνουν τὰ στοιχεῖα τῆς Τέχνης. Δείχνουν ὅμως μιὰ πρωτοβουλία καλὰ ὀδηγημένη και ὑπόσχομαι πολλά, πάρα πολλά. Ο κ. Πικ φρονεῖ, και μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ἔχει ἄδικο, πὼς ἀντὸ σύστημά του εἰσαχθῆ ὅλα τὰ

σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος, ὑπερὸ ἀπὸ λίγα χρόνια θὰ βρεθῶμε ὑπερὸς σε μιὰ μεγάλη, ἀφανταστὴ καλλιτεχνικὴ πρόοδο. Γιατί ἀπὸ νῦν θὰ ἐκκαθαρίζονται και θα προετοιμαζοῦνται τὰ τάλαντα. Ὅλα παιδιὰ θὰ θέλουν να γίνουν ζωγράφοι, γλύπται, ἀρχιτέκτονες κτλ. θὰ βρίσκουν πολὺ εὐκολώτερα τὸ δρόμο. Κι ὅλα θὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σχολεῖο μετὸ καλλιτεχνικό-ἐκείνο γούστο που θὰ τὰ παρακολουθῆ ὅλη τους τὴ ζωὴ και θὰ δὴν ὠμορφία και χάρις ὅτι ἔργο καταπιαστοῦν. Μὰ και τίποτ' ἄλλο να μὴ κάνουν, θὰ καταλαβαίνουν τουλάχιστο ἀπὸ Τέχνη και θάποτελοῦν τὸ μορφωμένο κοινὸ που εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ καλλιτέχνη.

Σὲς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ
ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ' (Συνέχεια)
 Ἀλήθεια θὰ κατέβαιναν πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅσο ἔκαμαν γιὰ νὰνεβοῦν. Μὰ παλι ἐκινδύνευαν να τοὺς ὀρῆ τὸ σκοτάδι μετ' στὸ φαράγγι κι ὁ δρόμος τοὺς τότε δὲν θάταν εὐκόλος. Ὡστόσο, ἀπὸ ἐμὲν ἀκόμα να ἐξετάσῃ κι ἡ βορεινὴ ἀκρὴ τοῦ ὄρεοπέδιου, κι ἦταν ἡμέρα ἀκόμα, δὲν ἔπρεπε να τὸ κάμουν... Καὶ τότε ὁ Φρίτς ἐπρότεινε στὴ γυναῖκα του: — Ἀγαπητὴ μου Τζένου, ὁ Φραγκίσκος θὰ σε γυρίσῃ στὴ σπηλιά, σενα, τὴν κυρία Οὐόλστην, τὴ Ντόλλ και τὸ παιδί. Δὲν θὰ μπορούσατε να διανυκτερεύσετε ὅς αὐτὴ τὴ ράχη. Γιατί ὁ πλοίαρχος Γκούλδ, ὁ Τζὼν Μπλόκ κι ἐγὼ θὰ μείνουμε δῶ, κι αὐριο, ἀμὰ ἑξήμαρσον, θάποτελειώσουμε τὴν ἐξερεύνηση. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Τζένου δὲν ἐτόλμησε να φερῆ ἀντίρρηση. Καὶ σιωπηλὴ, κοίταξε τὴν ἀπέραντη θάλασσα, ὅς να ζητοῦσε να διακρίνῃ κανένα πλοῖο, κανένα φῶς... Ὁ ἥλιος ἔγενε γρήγορα ἀνάμεσα στα σύννεφα που τὴ ἐδίωγε ὁ βορρᾶς. Καὶ χρειάζονταν δύο ὥρες γιὰ να γυρίσουν στὸν ὄρο τῶν Χελωνῶν. — Πᾶμε! εἶπε σε λίγο ὁ Τζένου. — Ἐμπρός! ἀποκρίθηκε ὁ Φραγκίσκος. Ἐξάρνα ὁ Τζὼν Μπλόκ στήκωθηκε και βάζοντας τὸ χεῖρ σου θὰ χωνί στο αὐτί του, ἀκούσθηκε. Εἶχε ἀκουσθῆ ἓνας κρότος ὅς βροντὴ μακρινή. — Κανονία! ἐφώνησε ὁ Τζὼν Μπλόκ. **ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'** Κανίνας δὲν θέλει πιά να φύγῃ. — Ἡ νύκτα στοδραπέδιο. — Πρὸς τὴ βορεινὴ ἀκρὴ. — Τὸ κοντάκι τῆς σημάδας. — Τὰ βρετανικὰ χρώματα. — Τὸ παραπλάσμα τῆς ὄμιλης. — Μιὰ κραυγὴ τοῦ Φρίτς. Ἀκίνητοι ὄλοι, μετὸ τὴν καρδιά σφιγ-

μένη ἀπὸ συγκίνηση, μετὰ τὰ μάτια πρὸς τὸ βορεινὸν ὄριζοντα, κρατοῦσαν και τὴν ἀνάπνοή τους γιὰ νακούσουν... Εἶχαν γέλασθῃ... Ὅχι, δὲν ἦταν δυνατό. Γιατί κι ἄλλες μακρινὲς κανονίες τοὺς ἔφερε σε λίγο ἢ ἀδύνατη πνοὴ τῆς αὐρα. — Πλοῖο πέραν ἀπὸ τὴ θάλασσα αὐτῆς τῆς ἀκτῆς, εἶπε τέλος ὁ πλοίαρχος Γκούλδ. — Ναι, αὐτὲς οἱ κανονίες δὲν μπορεῖ να ἐργονταῖ παρ' ἀπὸ πλοῖο, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Μπλόκ. Κι ἄμα νυκτώσῃ, ποὺς ἔβρε: μὴν ἰδοῦμε και τὰ φῶτα του; — Καὶ γιατί οἱ κανονίες αὐτὲς... δὲν μπορεῖ να ἐρχονται ἀπὸ τὴν ἑστᾶ, παρατήρησε ἡ Τζένου. — Ἀπὸ τὴν ἑστᾶ; ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς. Νὰ ὑπάρχῃ, λέε, καμμιὰ γῆ κοντὰ στὸ νησάκι μας; — Τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι πέραν πλοῖο ἀπὸ τὰ βορεινὰ, εἶπε ὁ πλοίαρχος. — Καὶ γιατί να ρίχνῃ κανονίες; εἰρησῆ ὁ Τζέιμς. — Ἀλήθεια... γιατί, εἶπε κι ἡ Τζένου. Ὡ αὐτὸ, δὲν ἔβρε κανεὶς ναποκρίθῃ. Ὅπωςδήποτε, ἀν ἦταν πλοῖο κι ἂν περνοῦσε ἀπὸ τὰ βορεινὰ, δὲν μπορούσαν να τὸ ἰδοῦν, ἀπὸ ὅτι ἐκεῖ δὲν φαίνονταν ἡ θάλασσα. Ἐπρεπε να προχωρήσουν ὅς τὴν ἀκρὴ τῆς ράχης. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, τὼρα ζήεις τὸν κόπο να κάμουν τὸ δρόμο. Εἶναί-πάνω θὰ ἔμεναν ὄλοι: ὅς τὸ πρῶτ'.

Τὸ μόνο κακὸ ἦταν πού, ἀν τὸ πλοῖο ἐκεῖνο κατέβαινε πρὸς τὰ νησάκια ἢ τὰ δυτικά, δὲν εἶχαν εὐλα γιὰ νανάουν στὴ ράχη μιὰ μεγάλη φωτιὰ και να εἰδῶν ὅς ἐπιπλοῖονα. Τὸ βέβαιο εἶναι, πὼς οἱ μακρινὲς ἐκείνες κανονίες συγκίνησαν ὅς τὰ βαθύτατα τῆς ψυχῆς τοὺς δυστυχισμένους ναυαγοῦς. Ἐβόρσαν τοὺς εἶχαν συνδεθῆ πάλι μετὰ τὸν ἐπιπλοῖο κόσμο και τὸ νησάκι τοὺς φαίνονταν λιγώτερο ἀπομονωμένο στὴ μέση τοῦ ὕκεανου. Ἀνυπόμονουσαν, ἤθελαν να ἐκκινήσουν αἰετῶς να πάνε ὅς τὴν ἀλλὴ ἀκρὴ, γιὰ να ἰδοῦν τὸ πλοῖο. Μὰ ἐβράδυνασε και ὅς λίγο ἠθά νυκτώσῃ. Ἄν θάταν δύσκολο, κι ἡμέρα ἀκόμα, να περιπατήσουν ἀπάνω ὅς ἐκείνους τοὺς βράχους, τὴ νύκτα, στὰ σκοτεινὰ, θάταν ἀδύνατο. Ἀποφάσισαν λοιπὸν να μείνουν στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς βραχόσειρας, ὅπου εἶχαν βρεθῆ. Κι ἴσα-ἴσα ὁ ναύκληρος εἶχε ἀνακαλύψει μιὰ κουφάλα, ἀνάμεσα ὅς δυο βράχους, κατάλληλη γιὰ τὴν πρόχειρη ἐγκατάσταση. Οἱ γυναῖκες τοῦλάχιστο κι ὁ μικρὸς Μπόμπτης μπόρουν να κοιμηθῶν ἐκεῖ-μέσα, χωρὶς να φοβηθῶν οὔτε ἀνεμο, ἀν θινάμωνε τὴ νύκτα ἡ αὐρα, οὔτε βροχὴ, ἀν ξεσποῦσαν τὰ σύννεφα. Ἐβόρσαν τὰ πρόφια ἀπὸ τὰ σακκούλια κι ἔβρασαν ὅς καλύτερα μπόρσαν. Εἶχαν ἀλλοίωςτε ἀρετὰ και δὲν θὰ γινόνταν ἴσως ἀνάγκη να γυρίσουν στὴ σπηλιά γιὰ νανάεωσουν τὴν προμήθεια. Οἱ γυναῖκες ἐπλάγιασαν, ἀλλὰ μόνον ὁ

μικρὸς Μπόμπτης μπόρσε να κοιμηθῇ στὴν ἀγκυλία τῆς μητέρας του. Οἱ ἄντρες ὅς ποδο ὅς τὸ πρῶτ', κοίταζαν ἀπ' ὅλες τὲς μεριὰς μὴπως ἐβόρσαν να πέραν τὸ πλοῖο. Ἀλλὰ κανένας φῶς δὲν εἶδαν ὅς ἐξήμερσε, και καμμιὰ κανονία δὲν ξανακούσαν. Ἡ νύκτα πέρασε ἡσυχῇ. Πλοῖο δὲν φάνηκε ποῦθενά. Μήπως εἶχαν γελασθῇ; Μήπως πῆραν πραγματικῶς γιὰ κανονίες τίποτε βροντὲς μακρινὲς; — Ὅχι, ὄχι ἐβεβαίωσε ὁ Φρίτς. Δὲν κανένας λάθος. Ἦταν κανονίες! Μὰ τί λόγο εἶχαν; ρώτησε ὁ Τζέιμς. — Ἡ γιὰ χαρτοποιοῦ θὰ ἔπεσαν, ἡ γιὰ ἀμύνη ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς. Δὲν ξέρω κι ἄλλη περίπτωση που να εἶχον κανονίες. Μήπως φάνηκαν ἀγριοι στὸ νησάκι, εἶπε ὁ Φραγκίσκος. — Μπορεῖ να ξέπεσε ὅς ἐδῶ καμμιὰ κερύβα, ἀποκρίθηκε ὁ ναύκληρος. Ὅπωςδήποτε, τίς κανονίες δὲν τὴν ἔβρισαν βέβαια ὅς ἄγριοι! — Τὸ νησάκι λοιπὸν κατόικετα... ἀπὸ Ἀμερικανούς ἢ ἀπὸ Ἑυρωπαίους... — Καὶ πρῶτα-πρῶτα, εἶμαστε βέβαιοι πὼς εἶναι νησάκι; ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος. Ἐβόρουμε τί εἶναι πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ βραχόσειρα; Δὲν μπορεῖ να βρεσῶμαστε και ὅς ἓνα μεγάλο νησί; — Λίγη ὑπομονή, ψιθύρισε ὁ Τζὼν Μπλόκ, και θὰ ἰδοῦμε! Στις κέντε, ἡ ἀνατολὴ ἄρχισε νασπρῆζῃ. (Ἐπειὰ συνέχεια).

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΙΔΗ

— Ἀ, μὰ δὲν εἶναι κατάσταση ἢ αὐτὴ τὴν ἀποκοσμία! Δὲν μπορεῖς, βρε ἀδελφε, να πῆρασε πιά ἀπὸ ἓνα κεντρικό-δρόμο... ἔπος ἂν εἰσαι ἀντικίνητο. Μόνον μπροστὰ σταυτοκίνητο παραμερίζουν ὄλοι! — Ἐπὸν συλλογίζονταν μιὰ μέρα ὁ κ. Πονηρίδης. Κι ἐπειδὴ οὔτε ἀποκίνητο ἦταν, οὔτε εἶχε ὅς μέσα να γοράσῃ, ἐπέφθη, κατὰ προμήθειαν, μόνον μιὰ τρομακτικὴ ἀποκίνητο. Ἀ, μὰ, ἦταν μιὰ θαυρασία ἰδέα που τὸ ἦλε! Τὴν ἐπρότεινε αὐτὴ τὴν ἑστᾶ ἐστῆσε μέσα στὸ ψηλὸ στῆ-καπέλλο. (Ἀπὸ ἐκεῖ ἐξαινοῦσε ὁ σάλληνας πὸν ἐφθανε ὅς τὴν κοίτη τοῦ καλοῦ του. Κι ἔτσι ὅς κ. Πονηρίδης, ὅποια στιγμή ἤθελε, μπόρσσε να βάζῃ τὸ χεῖρ του στὴν κοίτη, να πιεθῇ τὴ φασόκια και να σκοπῇ ὄλου ἀποκίνητο. — Κουί!... κουί!... κουί!... Ὁ κ. Πονηρίδης ἐνομίσε πὼς ἔχονταν πραγματικῶς ἀποκίνητο και τὸ ἀκίνητο να καταμετρήσῃ δεξιὰ και ἀριστερά, και κεντρομετρώντας, ὁ κ. Πονηρίδης μπόρσσε να περῆ μ' ὄλη του

τὴν ἡσυχία, να διασχίσῃ και τὸ μεγαλύτερο συστατικό ὅς και ἄλλοι τῆς ἰκτασίας ἐφορῶσαν να στυγγιλιάσματό του κι ὅς κοβαλλοσφῆδες ἔβρασαν κι ἐπάθοναν να τῆσυχάζουν. Σιγὰ-σιγὰ διαδόθηκε στὴν πόλη πὼς ἓνα μαγικό, στοιχειώ-μένο ἀποκίνητο ἐοχῆσε τοὺς δρόμους, φώναζε ὀπαρεκτικῶς ἐξοσφῆνας τὸν κόσμο, μὰ δὲν τὸ ἐβλεπε κανεὶς. Ἀδράσῃ φθ-βεγῶ! Ὅσοι ἐβλήθηται κι ὁ τροχὸς που ἔπιασε μιὰ μέρα τὴν κερὰ-Σταμάτα, τὴ θωροφ, γιατί ἀκούοντας τὴν κρημπεττα τόσο κοντὰ τῆς, φαντάσθηκε πὼς τὸ ἀόρατο ἀποκίνητο μπῆ-κε μέσα στὸ σπίτι. — Ἠσάμω, τῆς εἶπε ὁ κ. Πονηρίδης. Ἐγὼ εἶμαι! Εἰ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κοίτη του τὸ σάλληνα μετὸ τὴν φύση, και ἐξοσφῆσε να τὴν πιεθῇ μπροστὰ στὴν κερὰ-Σταμάτα: — Κουί!... κουί!... κουί!... — Ἐλεε! Χριστὲ και Παναγιά!... **ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΑΡΜΟΣΥΝΟΣ**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΡ' ΤΑ ΔΗΜΟΤ. ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΑΡΜΕΝΙΩΝ

ΝΕΡΟ, ΝΕΡΟ ΚΑΘΑΡΙΟ

Της όμορφιάς διαμάντινο νεράκι σου, σοφίδι! Της λάμψης και της σκοτεινιάς λάμπης, έσύ, παιχίδι! Με τ' λαχτάρα σαγάπι, παιδάκι της άγνότης, Κιού χύνεις μέσα στις ψυχές ποτάμι τρυφερότης. "Όπου κι' αν είσαι, πάντα έσύ την όμορφιά την έχεις. Μεσ' στο βροχή της θάλασσας έλευερό σαν τρέχεις. Μεσ' στα λαγκάδια τ' οκιερά, μεσ' όχθες λουλουδιένιες, άνωγει μέσα στο κρυστάλλο εις κουρασμένους έννοιες. "Όραίο μεσ' στις άπαλές ήλιόφρες βροχιούλες. Και ήλιόφρες πάντα στή γλόη σα διαμαγμένους βούλες. Την πασχάλια άγκαλιάζοντας, ήλιούφρες τ' κροίνο, Μεσ' στην άγιάλη τ' κρατάς, φιλόνας το και κείνο. Παντοεινά σύ όμορφο γεμίζεις πέρα πέρα. Μα κείσασπρες, πουπούλιες νυφολες τόν άέρα. Πλέκοντας ποικιλόχρωμο στεφάνι σ' ό φαργάρι, Έσύ 'σαι τ' άστραπόβολο τών ούρανών καμάρι.

Παντοεινά θά σ' άγαπώ όπου κι' αν βρισκόσ' ενα. Νεράκι κατακάθαρο, διαμάντι έσύ, γιά μέγα!

Σελευμένος Δόρδος
(Απ' τ' Άγγλικά)

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Τραές ώρες όλόκληρες κέρασαν κι' ο Νίκος δά μπορεί να κοιμηθή. Η άγρυπνία, ή σκληρή αυτή νεράδα, λές και τόν βαστούσε άπ' τις μπαουλμάτσες. Και ή νύκτα τού φαινόταν αλβίνας, καθώς γυροάναγνώσε στο στρωματάκι του μέ γογγυτά. Η κουβερτέτσα κουβάρι άναμεσα στα πόδια. Γύρω όλα ήσυχια. Μα ο Νίκος δέ μπορεί να ήσυχάζη. Σκέπτεται κι' όλο σκέπτεται. Τη μανούλα του πού ταξείδεψε μακριά, σε χώρες άνηξερές, γιά να φέρη στο Νίκο όλα τ' παιγνίδια κι' όλα τ' γλυκά.

Σηκώνεται. Νά τος τώρα στην κορνίζα τού παραθυριού. Η άπόγεια αύρος, άνάμικτη μέ τη μρωδιά τών λουλουδιών τού κήπου, τού γλυκοχαϊδεύει το πρόσωπο, πού έχει γίνει όχρόλευκο. σάν όλα γύρω, άπ' τις άχιτίδες πού έβριχες τ' φανάρι τού πλάστη. Κεί πλάι, κάτω από το μπαλκόνι, τ' χαλιδονάκια στις φρερούγγες τής μανούλας, σ' δίδωλικο ύψο ρυθμιζόμενα, πώς τ' έζήλευε! Πόσο καλά θυμάται τώρα τις

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΤΡΙΧΑΣ

— Στοιχηματίζω, είπε ή κ. Λεπική, ότι ή Όνωφίνα έξέχασε και σήμερα να κλείση τις κόττες. Έλα. Μσορούμε να βεβαιωθούμε κοιτώντας άπ' τ' παραθύρο. Έκει κάτω, στο βάθος τής αυλής, φαίνεται ορθάνοικτη ή μικρή πόρτα τού νοτετοίου. — Εύτυχία, δέν πώς να τις κλείσης; είπε ή κ. Λεπική στο μεγαλύτερο παιδί της. — Δέν είμαι εδώ γιά να άσχολούμαι μέ τις κόττες, είπε ο Εύτυχιος, ένα ψηλό άγόρι, όκνηρηό και όσιλό. — Και σύ, Έρνεστίνη; — Όι έγώ, μαμιά, φοβάμαι... Ο μεγάλος ύδελφός, ο Εύτυχιος και ή άδελφή του Έρνεστίνη σκεδόν δέν έσήκωσαν τ' κεφάλι ταν γιά ν' άπαντήσουν. Διαβί- ζουν, μέ τούς άγνώμονες στό τραπέζι, σκεδόν μέτωπο μέ μέτωπο. — Όσέ μου! τί ζώον πού είμαι! είπε ή κ. Λεπική. Δέν τ' σκέφτηκα. Κοκκινότριχα, πήγαίνε να κλείσης τις κόττες. — Μα, μαμιά, φοβάμαι κι' έγώ. — Πώς; άποκόλιθη ή κ. Λεπική, ένα τόσο μεγάλο παιδί σαν και όσένα! Είναι γιά γέλια. Πήγαίνε γρήγορα! Τόν έβρουσε, είπε ή άδελφή του Έρνεστίνη, είναι κολημένος σάν τράγος. — Δέν φοβάται τίποτα, πρόσθεσε ο Εύτυχιος.

Και πήγε... Όταν έβόρσε, χαμογελούσε, έκαμάρινε σάν ένας μικρός ήρωας και περίμενε συζαρητήρια. Άλλά ο Εύτυχιος και ή Έρνεστίνη έξασκολεύθησαν να διαβαζόν και ή κ. Λεπική τού είπε: — Κοκκινότριχα, θά πηγαίνης να κλείνης τις κόττες κάθε βράδυ... *Δήδη*

ΑΝ ΘΕΛΗ Ο ΘΕΟΣ

Ο παππούς μου τότε άκόμα ήταν ελεύθερος και παρεθέριζε στα Τριάντα (χαριό έξοικό τής Ρόδου, πού άπεχε, μέ ώρα άπ' την πρωτεύουσα). Μιάν ήμέρα βγήκε στο κνήγι με κάποιον φίλο τού παιγρομένο. Άκριβώς την ήμέρα εκείνη πήρε φωτιά ή άγορά τής Ρόδου. Όταν λοιπόν την νύκτα κατακουρασμένοι στράφηκε, ο φίλος τού παππού μου είπε: — Τώρα πού θά πάω σπύτι, άν θέλη ο Θεός και βρω καλά τα παιδιά μου και τη γυναίκα μου, καθώς είμαι κουρασμένος, θά πάω και θά κοιμηθώ ως τ' πρωί. — Άμ' έγω, είστε ο (μέλλον) παππούς μου, ούτε παιδιά έχω ούτε γυναίκα! τώρα λοιπόν, πού θά πάω σπύτι, θέλει δέν θέλει, ο Θεός, έγώ θά κοιμηθώ.

Σέ λίγο, και οι δύο φθάσανε σπύτια τους. Και ο μέν φίλος του βόηκε καλά τα παιδιά του και τη γυναίκα του και κοιμήθηκε εθάρματα. Ο παππούς μου, όμως μόλις έπεσε να κοιμηθή, άκουσε να τού κτυπούν την πόρτα. Άνοίγει και βλέπει κάποιον λαχανιασμένον να τού λέγει: — Γρήγορα στην πρωτεύουσα! Το μαγαζί σου πήρε φωτιά!

Ο παππούς μου γύνεται πάλι και πηγαίνε στην πρωτεύουσα. Κι' έτσι όχι μόνο την νύκτα κείνη δειν έκοιμήθη, αλλά και πολλές άλλες, γιατί ζημιώθηκε σημαντικά... *Φιλόνομος*

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟΝ ΤΟΥ ΟΛΙΒΕΡ ΚΡΟΜΓΟΥΕ

Είς κάποιαν έμποροπανήγυρη ένας τσαφλατζής, μεταξύ διαφόρων άλλων πραγμάτων πού έπεδεικνυε, είχε κι' ένα κρανίον, δεικνύον όποιον έλασε δει άνηκεν εις τόν Όλιβερον Κρόμγουελ, λόρδο προστάτην τής Άγγλίας. Ένας κύριος, δία να τόν κερράξη, τού παρήγγειλεν ότι ο λόρδος Όλιβερος Κρόμγουελ είχε μέγαλο κεφάλι, ένώ έκείνο ήτο μικρό, άλλα έλασε την έξησ εύφυροσάτην άπάντησιν: «Είμαι τ' κρανίον τού λόρδου προστάτου, όταν ήτον μικρός».

Παράφρασις
Ίσπότης τών Δουβρών

ΕΣΤΥΡΙΚΑ ΕΚΙΤΕΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΛΙΟΝΗΣ

Άν και τόνομά του Γιάννη, έν τούτοις δέν φαίνεται νύχη καμιά σχέση με τούς γνωστούς... Ά. Όσο γιά τ' όπώνιμό του, ταιριάζει αρκετά κατά τη γνώμη μου, γιάτι όλα τ' όνοματά στή «Σ.Σ.Σ.» τ' ά διακρίνει έν έξωχωριστό καλάδισμα όμοιο με τού... Άηθονίου.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Μην π' κι' είναι «Σύριος»; Δέν πιστεύω... γιάτι τ' κομμάτια του λάμπουν στο στερέωμα τής «Σ.Σ.Σ.»

ΤΥΧΕΡΗ

Φαίνεται, ότι θ' είναι τυχερή παντού, αφού και στή «Σ.Σ.Σ.» ήταν τυχερή και τις δημοσιεύθη- καν 3 (τρια!) κομμάτια, ένθ' έ μένα δέν ξερω καλά - αλλά άν θά δημοσιεύθη κι' αυτό (άχι αυτός ο κλήρος!)

ΕΠΕΣΜΕΝΟΣ ΔΟΡΑΟΣ

Γι' αυτόν τόν φουκαρά τί μπορεί να π' κανένας; Έξασκολεύ- θε! διαρκώς να τρυγονάξη, γιά να έξυγνή, φαίνεται, τ' περασμένα του μεγαλεία, όταν ήταν... Δόρδος.

ΑΝΤΙΦΟΝΗ

Άνάμεσα στή γαλανή, τού Μαριμαρά παιδάδα, Και σ' τού Βοσπόρου τ' βαθιά. Και θ' ούλινά νερά, Έφάνηκεν ένα νησί, σ' ά φανερή λαμπάδα. Σκορπίζοντας τ' ύψωρα του τ' φώς και τ' χαρά.

Σά γήινος Παράδεισος

σάν τού Όλυμπου καλατι. Και σάν να τ' προστάτουμε κάποιον Θεού εθ' ήτι. Το καλοκαίρι έφτασε στο δόξαμόσ του τ' άτι. Κι' άρχισε ή θεοστολή, ή όμορφη εποχή.

Η εύτυχία φώλιασε σ' όμορφο τ' νησίκι. Γιά κατοικία διάλεξε τ' όφθα του βουνά, Τού μρωσε το ταπεινό κι' όσημο θυμαράκι. Πού τ' ο καθεύει ο Ζέφυρος όταν γοργοπερνά... *Ασπης*

Τ' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΟΥ.

Είς κάποιαν έμποροπανήγυρη ένας τσαφλατζής, μεταξύ διαφόρων άλλων πραγμάτων πού έπεδεικνυε, είχε κι' ένα κρανίον, δεικνύον όποιον έλασε δει άνηκεν εις τόν Όλιβερον Κρόμγουελ, λόρδο προστάτην τής Άγγλίας. Ένας κύριος, δία να τόν κερράξη, τού παρήγγειλεν ότι ο λόρδος Όλιβερος Κρόμγουελ είχε μέγαλο κεφάλι, ένώ έκείνο ήτο μικρό, άλλα έλασε την έξησ εύφυροσάτην άπάντησιν: «Είμαι τ' κρανίον τού λόρδου προστάτου, όταν ήτον μικρός».

ΛΑΛΗΘΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 19 Απριλίου 1921. *Το πρώτο κείμενο: Δέν άπαντώ εις θρονησούς και άπορίας, πού ήσκαλο βρίζουν καθένας την άπάντησιν και την έσση σ' όδην τ' άπάντησιν τού «Συνδρομητού»; Άμα τόν διαβάση προσεκτικά. (Ίδε φυλ. 1-3.)*

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ»

Ευχαριστώ μέ την καρδιά μου όλους κι' όλους πού είχαν την καλοσύνη να μου στείλουν πασχάλινες κάρτες μέ τ' Χριστού, Άνάστη - Άληθώς! Άνάστη! Και τού χρόνου, παιδά μου!

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Άπό τ' Βελιγράδι τής «Βασις» βγήκε τ' Πάσχα μέ μέγαλη Άγγελία γιά τ' προσέχη έκδοση όλων τών φιλολόγων «Έργων τού Γρηγορίου Βυροπούλου». Είναι καμιά πενήνταριά τόμοι από διηγήματα, μυθιστορήματα, βλαστικά κομμάτια, μελέτες, αισθητικά και κριτικά άρθρα, ιστορικοφιλολογικά χρονογραφήματα κτλ. Θα βγαίνουν 3-4 τόμοι τ' χρόνο. Όσο γιά τ' 10-12 χρόνια δά συμπλήρωσθ' αυτή ή μεγαλοπρεπής σειρά τών «Απάντων», πού άποτελεσθή από βιβλία όμοιομορφά, κομψά, στο ίδιο πάντα όφραίο χαρτί, στο ίδιο σχήμα τού «Θεάτρου», μέ τόν ίδιο καθαρό τύπο και μέ καλλιτεχνικά πάντα πολύχρωμα εικονογραφημένα έξώφυλλα.

Η Άγγελία αυτή δέν είναι βέβαια γιά να έγγραφονται συνδρομητά. Βγήκε άπλάς γιά νάναγγείλη στο Άγγλικό Κανό τ' η μεγάλη αυτή έκδοσή, γιά να ήξουν οι βιβλιόφιλοι κι' οι θαυμαστά τού Έλληνος συγγραφέως, πώς μέσ' σε 10-12 χρόνια δά ήξουν τ' «Απάντα» του σε μία σειρά από ώραία, όμοιομορφα, τού αυτού σχήματος, βιβλία. (Άλλωσ' τ' ή τιμή έκάστου βιβλίου θά διαφέρει κατά τόν όγκο και κατά τ' ήν έποχή τής έκδόσεως, ώστε δέν ήταν δυνατό να προσδιορισθή από τούρα, γιά να έγγραφοναι συνδρομητά.) Η Άγγελία όμως αυτή αποτελεί «λήθη κατάλογον» τών έργων, πού έγγραφην ως τώρα ο κ. Βενθούπουλος, άναφέρει δέ και όλα τ' έκδοθέντα, έτηλημένα και ύπάρχοντα, κι' έκείνα πού θάναυτωθούν έντωμεταξύ εις τ' ην σειράν τών «Απάντων», κι' έκείνα πού δέν θάναυτωθούν πλέον, — τ' παιδικά και νεανικά πρωτόβια τού συγγραφέως. Κι' άκούσας γιά να είναι πλήρης ο κατάλογος, αναφέρονται, μεταξύ άλλων πού δά έκδοθούν, και μερικά έργα γιά τ' κωμεία, διαπλασιακά, κτλ. αυτά θ' αν ήλθ' ή ώρα τους, μπορεί να τ' έκδώσει κι' έγω ή ο ίδιος ο κ. Βενθούπουλος, — άδιάφορο. Τώρα άρκεί να ήξη κανείς π' όσα και π' όσα θά έκδοθούν.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ένας μαθητής χαϊεύει στή μότρα έδος Ζυγαροπλαστίου. Ο Ζυγαροπλαστής γιά να τόν παιράξη, τού λέει: — Άν π' σου φαίνονται; δέν άμφιβόλλοι, πώς αυτή τ' στιγμή είσαι έγκλιόσως ευκτικής; — Ναι! άπαντί ο μαθητής; άν ήσουν και σύ π' όσος... δοτικής! Έστάλη όλο τού Στανών... *Σβέντζος*

Στην άριθμητική

— Παιών από έναν 7 κ' αλλη- ρα, από άλλον 5. Τί θά έχω; — Χρ'ός, άδύνατο! Έστάλη άπό τ' Αφ'όμητο Ναυτόπουλο

Τ' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΟΥ.

Είς κάποιαν έμποροπανήγυρη ένας τσαφλατζής, μεταξύ διαφόρων άλλων πραγμάτων πού έπεδεικνυε, είχε κι' ένα κρανίον, δεικνύον όποιον έλασε δει άνηκεν εις τόν Όλιβερον Κρόμγουελ, λόρδο προστάτην τής Άγγλίας. Ένας κύριος, δία να τόν κερράξη, τού παρήγγειλεν ότι ο λόρδος Όλιβερος Κρόμγουελ είχε μέγαλο κεφάλι, ένώ έκείνο ήτο μικρό, άλλα έλασε την έξησ εύφυροσάτην άπάντησιν: «Είμαι τ' κρανίον τού λόρδου προστάτου, όταν ήτον μικρός».

ΛΑΛΗΘΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 19 Απριλίου 1921. *Το πρώτο κείμενο: Δέν άπαντώ εις θρονησούς και άπορίας, πού ήσκαλο βρίζουν καθένας την άπάντησιν και την έσση σ' όδην τ' άπάντησιν τού «Συνδρομητού»; Άμα τόν διαβάση προσεκτικά. (Ίδε φυλ. 1-3.)*

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ»

Ευχαριστώ μέ την καρδιά μου όλους κι' όλους πού είχαν την καλοσύνη να μου στείλουν πασχάλινες κάρτες μέ τ' Χριστού, Άνάστη - Άληθώς! Άνάστη! Και τού χρόνου, παιδά μου!

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Άπό τ' Βελιγράδι τής «Βασις» βγήκε τ' Πάσχα μέ μέγαλη Άγγελία γιά τ' προσέχη έκδοση όλων τών φιλολόγων «Έργων τού Γρηγορίου Βυροπούλου». Είναι καμιά πενήνταριά τόμοι από διηγήματα, μυθιστορήματα, βλαστικά κομμάτια, μελέτες, αισθητικά και κριτικά άρθρα, ιστορικοφιλολογικά χρονογραφήματα κτλ. Θα βγαίνουν 3-4 τόμοι τ' χρόνο. Όσο γιά τ' 10-12 χρόνια δά συμπλήρωσθ' αυτή ή μεγαλοπρεπής σειρά τών «Απάντων», πού άποτελεσθή από βιβλία όμοιομορφά, κομψά, στο ίδιο πάντα όφραίο χαρτί, στο ίδιο σχήμα τού «Θεάτρου», μέ τόν ίδιο καθαρό τύπο και μέ καλλιτεχνικά πάντα πολύχρωμα εικονογραφημένα έξώφυλλα.

Η Άγγελία αυτή δέν είναι βέβαια γιά να έγγραφονται συνδρομητά. Βγήκε άπλάς γιά νάναγγείλη στο Άγγλικό Κανό τ' η μεγάλη αυτή έκδοσή, γιά να ήξουν οι βιβλιόφιλοι κι' οι θαυμαστά τού Έλληνος συγγραφέως, πώς μέσ' σε 10-12 χρόνια δά ήξουν τ' «Απάντα» του σε μία σειρά από ώραία, όμοιομορφα, τού αυτού σχήματος, βιβλία. (Άλλωσ' τ' ή τιμή έκάστου βιβλίου θά διαφέρει κατά τόν όγκο και κατά τ' ήν έποχή τής έκδόσεως, ώστε δέν ήταν δυνατό να προσδιορισθή από τούρα, γιά να έγγραφοναι συνδρομητά.) Η Άγγελία όμως αυτή αποτελεί «λήθη κατάλογον» τών έργων, πού έγγραφην ως τώρα ο κ. Βενθούπουλος, άναφέρει δέ και όλα τ' έκδοθέντα, έτηλημένα και ύπάρχοντα, κι' έκείνα πού θάναυτωθούν έντωμεταξύ εις τ' ην σειράν τών «Απάντων», κι' έκείνα πού δέν θάναυτωθούν πλέον, — τ' παιδικά και νεανικά πρωτόβια τού συγγραφέως. Κι' άκούσας γιά να είναι πλήρης ο κατάλογος, αναφέρονται, μεταξύ άλλων πού δά έκδοθούν, και μερικά έργα γιά τ' κωμεία, διαπλασιακά, κτλ. αυτά θ' αν ήλθ' ή ώρα τους, μπορεί να τ' έκδώσει κι' έγω ή ο ίδιος ο κ. Βενθούπουλος, — άδιάφορο. Τώρα άρκεί να ήξη κανείς π' όσα και π' όσα θά έκδοθούν.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ένας μαθητής χαϊεύει στή μότρα έδος Ζυγαροπλαστίου. Ο Ζυγαροπλαστής γιά να τόν παιράξη, τού λέει: — Άν π' σου φαίνονται; δέν άμφιβόλλοι, πώς αυτή τ' στιγμή είσαι έγκλιόσως ευκτικής; — Ναι! άπαντί ο μαθητής; άν ήσουν και σύ π' όσος... δοτικής! Έστάλη όλο τού Στανών... *Σβέντζος*

Στην άριθμητική

— Παιών από έναν 7 κ' αλλη- ρα, από άλλον 5. Τί θά έχω; — Χρ'ός, άδύνατο! Έστάλη άπό τ' Αφ'όμητο Ναυτόπουλο

Τ' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΟΥ.

Είς κάποιαν έμποροπανήγυρη ένας τσαφλατζής, μεταξύ διαφόρων άλλων πραγμάτων πού έπεδεικνυε, είχε κι' ένα κρανίον, δεικνύον όποιον έλασε δει άνηκεν εις τόν Όλιβερον Κρόμγουελ, λόρδο προστάτην τής Άγγλίας. Ένας κύριος, δία να τόν κερράξη, τού παρήγγειλεν ότι ο λόρδος Όλιβερος Κρόμγουελ είχε μέγαλο κεφάλι, ένώ έκείνο ήτο μικρό, άλλα έλασε την έξησ εύφυροσάτην άπάντησιν: «Είμαι τ' κρανίον τού λόρδου προστάτου, όταν ήτον μικρός».

ΛΑΛΗΘΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 19 Απριλίου 1921. *Το πρώτο κείμενο: Δέν άπαντώ εις θρονησούς και άπορίας, πού ήσκαλο βρίζουν καθένας την άπάντησιν και την έσση σ' όδην τ' άπάντησιν τού «Συνδρομητού»; Άμα τόν διαβάση προσεκτικά. (Ίδε φυλ. 1-3.)*

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ»

Ευχαριστώ μέ την καρδιά μου όλους κι' όλους πού είχαν την καλοσύνη να μου στείλουν πασχάλινες κάρτες μέ τ' Χριστού, Άνάστη - Άληθώς! Άνάστη! Και τού χρόνου, παιδά μου!

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Άπό τ' Βελιγράδι τής «Βασις» βγήκε τ' Πάσχα μέ μέγαλη Άγγελία γιά τ' προσέχη έκδοση όλων τών φιλολόγων «Έργων τού Γρηγορίου Βυροπούλου». Είναι καμιά πενήνταριά τόμοι από διηγήματα, μυθιστορήματα, βλαστικά κομμάτια, μελέτες, αισθητικά και κριτικά άρθρα, ιστορικοφιλολογικά χρονογραφήματα κτλ. Θα βγαίνουν 3-4 τόμοι τ' χρόνο. Όσο γιά τ' 10-12 χρόνια δά συμπλήρωσθ' αυτή ή μεγαλοπρεπής σειρά τών «Απάντων», πού άποτελεσθή από βιβλία όμοιομορφά, κομψά, στο ίδιο πάντα όφραίο χαρτί, στο ίδιο σχήμα τού «Θεάτρου», μέ τόν ίδιο καθαρό τύπο και μέ καλλιτεχνικά πάντα πολύχρωμα εικονογραφημένα έξώφυλλα.

Η Άγγελία αυτή δέν είναι βέβαια γιά να έγγραφονται συνδρομητά. Βγήκε άπλάς γιά νάναγγείλη στο Άγγλικό Κανό τ' η μεγάλη αυτή έκδοσή, γιά να ήξουν οι βιβλιόφιλοι κι' οι θαυμαστά τού Έλληνος συγγραφέως, πώς μέσ' σε 10-12 χρόνια δά ήξουν τ' «Απάντα» του σε μία σειρά από ώραία, όμοιομορφα, τού αυτού σχήματος, βιβλία. (Άλλωσ' τ' ή τιμή έκάστου βιβλίου θά διαφέρει κατά τόν όγκο και κατά τ' ήν έποχή τής έκδόσεως, ώστε δέν ήταν δυνατό να προσδιορισθή από τούρα, γιά να έγγραφοναι συνδρομητά.) Η Άγγελία όμως αυτή αποτελεί «λήθη κατάλογον» τών έργων, πού έγγραφην ως τώρα ο κ. Βενθούπουλος, άναφέρει δέ και όλα τ' έκδοθέντα, έτηλημένα και ύπάρχοντα, κι' έκείνα πού θάναυτωθούν έντωμεταξύ εις τ' ην σειράν τών «Απάντων», κι' έκείνα πού δέν θάναυτωθούν πλέον, — τ' παιδικά και νεανικά πρωτόβια τού συγγραφέως. Κι' άκούσας γιά να είναι πλήρης ο κατάλογος, αναφέρονται, μεταξύ άλλων πού δά έκδοθούν, και μερικά έργα γιά τ' κωμεία, διαπλασιακά, κτλ. αυτά θ' αν ήλθ' ή ώρα τους, μπορεί να τ' έκδώσει κι' έγω ή ο ίδιος ο κ. Βενθούπουλος, — άδιάφορο. Τώρα άρκεί να ήξη κανείς π' όσα και π' όσα θά έκδοθούν.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ένας μαθητής χαϊεύει στή μότρα έδος Ζυγαροπλαστίου. Ο Ζυγαροπλαστής γιά να τόν παιράξη, τού λέει: — Άν π' σου φαίνονται; δέν άμφιβόλλοι, πώς αυτή τ' στιγμή είσαι έγκλιόσως ευκτικής; — Ναι! άπαντί ο μαθητής; άν ήσουν και σύ π' όσος... δοτικής! Έστάλη όλο τού Στανών... *Σβέντζος*

Στην άριθμητική

— Παιών από έναν 7 κ' αλλη- ρα, από άλλον 5. Τί θά έχω; — Χρ'ός, άδύνατο! Έστάλη άπό τ' Αφ'όμητο Ναυτόπουλο

Τ' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΟΥ.

Είς κάποιαν έμποροπανήγυρη ένας τσαφλατζής, μεταξύ διαφόρων άλλων πραγμάτων πού έπεδεικνυε, είχε κι' ένα κρανίον, δεικνύον όποιον έλασε δει άνηκεν εις τόν Όλιβερον Κρόμγουελ, λόρδο προστάτην τής Άγγλίας. Ένας κύριος, δία να τόν κερράξη, τού παρήγγειλεν ότι ο λόρδος Όλιβερος Κρόμγουελ είχε μέγαλο κεφάλι, ένώ έκείνο ήτο μικρό, άλλα έλασε την έξησ εύφυροσάτην άπάντησιν: «Είμαι τ' κρανίον τού λόρδου προστάτου, όταν ήτον μικρός».

ΛΑΛΗΘΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 19 Απριλίου 1921. *Το πρώτο κείμενο: Δέν άπαντώ εις θρονησούς και άπορίας, πού ήσκαλο βρίζουν καθένας την άπάντησιν και την έσση σ' όδην τ' άπάντησιν τού «Συνδρομητού»; Άμα τόν διαβάση προσεκτικά. (Ίδε φυλ. 1-3.)*

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ»

Ευχαριστώ μέ την καρδιά μου όλους κι' όλους πού είχαν την καλοσύνη να μου στείλουν πασχάλινες κάρτες μέ τ' Χριστού, Άνάστη - Άληθώς! Άνάστη! Και τού χρόνου, παιδά μου!

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Άπό τ' Βελιγράδι τής «Βασις» βγήκε τ' Πάσχα μέ μέγαλη Άγγελία γιά τ' προσέχη έκδοση όλων τών φιλολόγων «Έργων τού Γρηγορίου Βυροπούλου». Είναι καμιά πενήνταριά τόμοι από διηγήματα, μυθιστορήματα, βλαστικά κομμάτια, μελέτες, αισθητικά και κριτικά άρθρα, ιστορικοφιλολογικά χρονογραφήματα κτλ. Θα βγαίνουν 3-4 τόμοι τ' χρόνο. Όσο γιά τ' 10-12 χρόνια δά συμπλήρωσθ' αυτή ή μεγαλοπρεπής σειρά τών «Απάντων», πού άποτελεσθή από βιβλία όμοιομορφά, κομψά, στο ίδιο πάντα όφραίο χαρτί, στο ίδιο σχήμα τού «Θεάτρου», μέ τόν ίδιο καθαρό τύπο και μέ καλλιτεχνικά πάντα πολύχρωμα εικονογραφημένα έξώφυλλα.

Η Άγγελία αυτή δέν είναι βέβαια γιά να έγγραφονται συνδρομητά. Βγήκε άπλάς γιά νάναγγείλη στο Άγγλικό Κανό τ' η μεγάλη αυτή έκδοσή, γιά να ήξουν οι βιβλιόφιλοι κι' οι θαυμαστά τού Έλληνος συγγραφέως, πώς μέσ' σε 10-12 χρόνια δά ήξουν τ' «Απάντα» του σε μία σειρά από ώραία, όμοιομορφα, τού αυτού σχήματος, βιβλία. (Άλλωσ' τ' ή τιμή έκάστου βιβλίου θά διαφέρει κατά τόν όγκο και κατά τ' ήν έποχή τής έκδόσεως, ώστε δέν ήταν δυνατό να προσδιορισθή από τούρα, γιά να έγγραφοναι συνδρομητά.) Η Άγγελία όμως αυτή αποτελεί «λήθη κατάλογον» τών έργων, πού έγγραφην ως τώρα ο κ. Βενθούπουλος, άναφέρει δέ και όλα τ' έκδοθέντα, έτηλημένα και ύπάρχοντα, κι' έκείνα πού θάναυτωθούν έντωμεταξύ εις τ' ην σειράν τών «Απάντων», κι' έκείνα πού δέν θάναυτωθούν πλέον, — τ' παιδικά και νεανικά πρωτόβια τού συγγραφέως. Κι' άκούσας γιά να είναι πλήρης ο κατάλογος, αναφέρονται, μεταξύ άλλων πού δά έκδοθούν, και μερικά έργα γιά τ' κωμεία, διαπλασιακά, κτλ. αυτά θ' αν ήλθ' ή ώρα τους, μπορεί να τ' έκδώσει κι' έγω ή ο ίδιος ο κ. Βενθούπουλος, — άδιάφορο. Τώρα άρκεί να ήξη κανείς π' όσα και π' όσα θά έκδοθούν.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ένας μαθητής χαϊεύει στή μότρα έδος Ζυγαροπλαστίου. Ο Ζυγαροπλαστής γιά να τόν παιράξη, τού λέει: — Άν π' σου φαίνονται; δέν άμφιβόλλοι, πώς αυτή τ' στιγμή είσαι έγκλιόσως ευκτικής; — Ναι! άπαντί ο μαθητής; άν ήσουν και σύ π' όσος... δοτικής! Έστάλη όλο τού Στανών... *Σβέντζος*

Στην άριθμητική

— Παιών από έναν 7 κ' αλλη- ρα, από άλλον 5. Τί θά έχω; — Χρ'ός, άδύνατο! Έστάλη άπό τ' Αφ'όμητο Ναυτόπουλο

Τ' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΟΥ.

Είς κάποιαν έμποροπανήγυρη ένας τσαφλατζής, μεταξύ διαφόρων άλλων πραγμάτων πού έπεδεικνυε, είχε κι' ένα κρανίον, δεικνύον όποιον έλασε δει άνηκεν εις τόν Όλιβερον Κρόμγουελ, λόρδο προστάτην τής Άγγλίας. Ένας κύριος, δία να τόν κερράξη, τού παρήγγειλεν ότι ο λόρδος Όλιβερος Κρόμγουελ είχε μέγαλο κεφάλι, ένώ έκείνο ήτο μικρό, άλλα έλασε την έξησ εύφυροσάτην άπάντησιν: «Είμαι τ' κρανίον τού λόρδου προστάτου, όταν ήτον μικρός».

διατύπωση όμως, που ήταν τόσο δόκιμη, πολύ καλή. Μοιάζει σαν δημοσίευμα από κάποιο συγγραφέα — «Αγγλ. Κ.» από σήμερος κι δημοτικόν, αν και το θέμα του κοινού κάποιος. Παρουσιάζει πολύ ενδιαφέρον αυτή την έλλειψη της φωνήεντος, που μας ξεκολλάει από το κοινό «κρίββατι» κι από το γροσέτι — «Η Ανοίξεις». Συνειδητοί, μά όχι άσχημα. Συνήθως δημοσιεύονται τετριμμένα ποιήματα. Άλλα για ενθάρρυνση, κάποιον — κάποιον, εγκαινιάσει και κάποιον τέτοιο. — Το Σπρητήρι μου. Άλλο και χαριτωμένο. Και με δυο καλές μεταφράσεις (γιατί και το «Ένα μάθημα έποθετο πως είναι μεταφράσεις ή διασκευές») συμπληρώνεται η Σελίδα, που είναι από τις ωραιότερες μας.

Μια προσθήκη. Η Αναγεννηθείσα Ελλάς μου γράφει ότι το δημοτικόν της «Κλέφτης και Παπάζης» είναι πρωτότυπο. Τότα βέβαια πρέπει να το κρίνει. Και παρατηρώ ότι είναι μόν γόστιμο, αλλά καλώς επιλεγμένο. Γιατί η παπάζη, όσο κι αν πίστευε πως είχε να κάνει με ένα μαρινακό, όσο κι αν φοβήθηκε, μαρσοστάς, φεινόντας, να πάει και τις λέξεις του. (Λίστες ήταν αυτές!) Ένα παρόμοιο ξέσω, άλλ' ακούστε, πώς είναι φτωχότερο. Από άλλους συγγραφείς μπηχανό «ένα βαγόνι ασηροδρόμου, που ήταν γεμάτο. Είχαν θάση, αλλά όχι και άνοση. Ο ένας τότε άρχισε να διαγγίλει στον άλλον δυνατά. «Τον καιρό που άνοιξα τη μακαρίτισσα την παπαρά μου... Τον καιρό που έπινα τη κακομοίρα τη γυναίκα μου... Και τα λοιπά. Οι επιβάτες, φοβισμένοι, άρχισαν να βγαίνουν ένας ένας, για να περάσουν ε' άλλο βαγόνι. Κι αφού βγήκαν άσχετο, δ' εργατολόγος έβλεπε κι έφώναζε: «Μεταμφύ Ντογί. Θα ταξιδεύουμε άνετα». Είσι οι επίλοιποι επιβάτες κατάλαβαν πως ήταν τρένο, γέλασαν, έμειναν, κι έκαμαν, με τους δυο συγγραφείς, ένα πολύ ευχάριστο ταξίδι...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Οδών ψευδώνυμων έγκρίνεται ή άγνοείται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαιώματα, δη. ε. Τα δημοσίως ή άναυτομένα λέξιων, μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1921. Όσα συνοδεύονται από Α αριθμόν εις άγοράν και από Α εις κοίτην.]
Νέα ψευδώνυμα: Ρήγας Φεραίος, α. Σιδωλά, κ. (ΡΑ). Λεωνίδης, α. (ΓΒ). Νικητής του Σμαδ, α. (ΓΝ). Αστροφορέας Άνθος Έλαιας, κ. Αιολική Άδρα, κ. (ΑΝ). Μισάνθρωπος, α. (ΚΑ). Μόλας, α. (ΑΘ). Σωλός, α. (Ι). Σερβόν Χόλης, α. (ΑΜ). Πεταχό Ναυτάμ, α. (ΝΧ).
Ανασκευασίς ψευδωνύμων: Άδρα του Πηλίου, κ. Νεφέλη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Διά 1 έως 8 το καθή πρότασις λέει, 50 Διά 1 έως 10 το καθή λέει 10 λέξεις.
Μ. Μ. επιθυμούν μεταλλάξου, δ' Αλεποραγιάς η' Ανδρόπαμοσαν Γολλιά, Σίλαρα η' Νερόπλη Γαργαλιόποδλη με Ονειροτάλαξη, Δειροσοτάλαξη, Κοινοποιήσου, το Πρωτόκολλο Διαβολάκι με Πεντάσηδιαξη Άκτιν,

Τρελλήν Χιωτοπούλαν, Πεισομάτ' αν. Άγοροπούδο.

Η Διαπλάσις αποδέχεται τους φίλους της: Οδελλόν (διεδαρήθη) Σηλαβορένον Κόρσιον (δεν έξέρθη αυτό το διεδίο.) Μανερνόνιον. Ιδαίδες (ροθερό, άλλα τι να κάμουμε; καμική διακαρτερία δεν θα έφερνε αποτέλεσμα.) Μικρόν Τρόκον (ευχαριστώ για το ζεσπάδιμα, για πο άλλο έννοια σου, δεν θα ήμιασινούθ) Στεφανον Αμάρονον (έξελίξου την παραγγελία σου κι' ευχαριστώ πολύ λέει λοιπόν να δρίσκονται οι νεαγοί μας στη Νέα Έλβετία και να μη το έρουν; μπορεί.) Παρκόμοιο Ονειρό (έιδα, ευχαριστώ) και, στις Μ. Άγγελας, μπορείς να δημοσιεύσεις ότι Διγνώσιμα έβλεις.) Έννυ Πόρτερ (δεντάι) Πανταχού Παρόντα (αυτό δεν μπορεί να γίνη) Δοξασμένο Έλληνοπούλα (χαίρω, έπικολούθησε.) Τρελλόμα (ευχαριστώ πολύ για το ζεσπάδιμα, και στην Βιγνήρα, αρ. 272 το πρώτο Ν της πρώτης στήλης πρέπει να γίνη Μ.) Έδνηκη Άμυρον (και βάταν άραγε από καλά, και τα επικάρια κομμάτια ποτε θα εδημοσιεύοντο; κι άλλα έτοιμα θα παρουσιάζοντο, που δεν μπορεί τώρα να τα εκδίσω.) Ι. Γ. Α. (βλ. δεν έδραν ποτε ψευδώνυμο) Χορήστον Π. Μαγι, (δεν έλαβα.) Αράμνον Νάττην (έδ' εφθασαν) Μαϊνονδισίαν (έστειλε ή επήντας ή το δι' έλλον) Ανοικτό-μάρονον (το είχα του κ. Φαίδωνος, άλλα δεν είναι ειδικά, και δεν έπρεπε περισσότερα απ' ή τι σας έγραψα ποτε.) Αμάρονον Λόξαν (δεντάι) Αθάνατον Τρολιάν (καλά, αφού δεν το ήξερα, δεν περάσει.) Τάση Κ. (έστειλε ή Άγγελος επληρώθη έρ. 760.) Αετιόδα (χαίρω για τη γνωριμία κι ευχαριστώ για τα καλά λόγια.) Ανεμώπηνη (σε κάθε τετρατίδα που στέλλεις προς διαδίσασιν, μη ξεχνάς να τομ-κέλης 15 λέξετον γραμματισμόν, σύμφωνα με τον Όσην) Νικητήν του Σμαδ (δεν έλαβα προηγουμένω γράμμα σου) Έιςέδρον Μακρόνια (ευχαριστώ, διά το ζεσπάδιμα) Αδολιήν Άδραν (έκαμνε πολύ καλά γράφι μου, και πάντα στον ένικό) Μοσίντρον Γ' (ευχαριστώ, θα λάμει ό, τι ποίησι.) Β. Πακρό (δεν έλαβα) Δοροσοτάλλα (πολύ ωραία το στίχοι αλλά τα γλωσσικά... δεν τάνινουμε πιά) Ρωσσία (χαίρω πολύ για τη γνωριμία γράμμα μου) Τυποτήν των Αστέρων (αυτό έκλερωθη, το άλλο που ήρθε, δεν γίνεται) Μοσίκων Γιοχ, (καλά, θα σε περιμένω 10 έτών και γράφεις έτσι ωραία; ποίη) Γροσπλην Γεννητοπούλαν (έξελίξου προηγουμένω γράμμα δέν έλαβα.) Μενεξοδίο Μανουσίττι (φωταί ευχαριστώ και επιτυχία) Αλεποραγιάξη, Σπουνοήνη, Καστήνη, Παρηγηπέσσα, Αρμόδα, Έπτάλορη, Ιω Α. Παρόρη, Κακρόν Καλαρό Έλληνοπούλο κτ.

Μανιόν των Δελφών, Εργαλλο-νιτοπούλα, Ξύλον Ασελήκτων (έλαβα; ευχαριστώ.) Φιλολόγη, Κατετα Πουλλάκα, Άνδρα, Έλαιας, Χοναίκοσαν, Αρατολήν (έστειλα.)
Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 18ην Απριλίον, άπακησω εις το πρόσγει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- [ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 1910ου Διαγωνισμού Λύσεων Α. Λύσεις δέονται μέχρι της 24ης Ιουλίου έλλά και πλουσιότερα ποσότητες τούτης άρ' όσον δέν δέν έχουσι όμοια δημοσιεύθη, όπως και δέν προσηγομηνώμενα, συλλάβισι.]
- 311. Δεξιόγραφος**
Ένα μέρος του σπικτιού Μ' έναν ταχόν ένώνω Και βασιάχο γνωστό, Άυτα, φακέρηνο.
Έστειλη υπό τ. Έξελίξου, τ. Πατόδος.
- 312. Συλλαβογράφος**
Ένα σύμμοιο έν πάση Και στο σκότος το κολήσης, Πλουδ φρόντο, φρόντο δένδρο, Θα έδη και διαπορήσει.
Έστειλη υπό τ. Έξελίξου, τ. Πατόδος.
- 313. Στοιχειογράφος**
Αν πώς τον κόσμο κυβερνώ Και τον έξουσιάζω. Του; μαθητάς τους βαρετούς, Άκέραιο, τρομάζω.
Έστειλη υπό τ. Μεσσημβό, Αστέρως.
- 314. Αναγραμματισμός**
Μην κοιτάς ορθογραφία! Ό σαφός αυτός που λέει, Έχει δύο συλλαβάς. Μ' αν παραφέρης τη δευτέρα Πρώτα κι ύστερα την Άλλη, Ένα όπλο θα προβάλη.
Ίδεια υπό Βεν. Η. Σαρδάβα.
- 315. Γωνία**
+ * * * * * = Όρος.
* + * * * * = Χερσόνησος.
* * + * * * = Τέρας.
* * + * * * = Ηρωσι.
* * + * * * = Μόσασ.
+ * * * * * = Ποταμός.
+ * * * * * = Προσθήκη.
Οι στικροί καθέτως, τραγικοί, βασίλοπασι.
- Έστειλη υπό της Πεσουζής.
- 316. Κρυπτογραφικός**
12345614 = Χώρα της Ευρώπης.
24 = Όσός.
8145 = Επύρρημα.
4514 = Άνυπαρξον αίσθημα.
54612 = Σημετόν.
64514 = Κράτος.
Έστειλη υπό Κ. Δ. Τσιανταφίλλου.
- 317. Μαρίκη Εικόνη άνευ εικόνας**
— Άγγλικά! Μαρία! Νίκο! ε-λάτε να έδωτε και άκρίτες!
— Παιό.
— Αυτό που σας είπα.
Έστειλη υπό τ. Υπερμαρ. τ. Σουλίου 8-8-322. Μαγικόν Γράμμα.
- Τη απαλλαγ ήνός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντως του άντου, να σχηματισθούν ένου αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις, λάθος, φασί, βάρος, όδρας, λογός.
Έστειλη υπό τ. Βαθισμος.
- 323. Απλήρη Ακουστική**
Τα μιν αρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν ερωσιακήν προταίωσαν, τα δε δεύτερα γράμματα αρχίτων όδων:
1. Μετάλλων, 2. Μοιική βασίλο-πασι, 3. Ρήγας, 4. Προσθήκη.
Έστειλη υπό της Στεργιλίας.
- 324. Τρίπος.**
Α Δ Α
Τ
ΠΑΝ
Έστειλη υπό τ. Απλάνου.

325. Φωνηενθίλιον
Υ - ρην
Έστειλη υπό τ. Ατσοί, Θαλασσουμάχου
Διά τούς Γαλλομαθείς
326. Ακουστική
Ταρχικά των κάτωθι ζητούμενων γαλλικών λέξεων αποτελούν έρωσιατόσιον:
Σπάγος, βελόνη, άνδρεία, πλούτος, πυρκαγα, έρωτήσις, ένωση, εσφραδή, Έστειλη υπό τ. Όνσιόου κ. Κόκκου.

ΛΥΣΕΙΣ
των Πηνυ. Δοκίμ. των φύλλων?
93. Ευράφ (ήρα, φ.)—94. Αλέκτωρ—Έκτωρ—95. Αστρά—Έπτά.—96. Θεοδόρα—Δωροθέα.
97. ΠΑΡ—ΝΑ—ΣΟΣ 98. ΓΟΡΙΑΛΑΣ (δρακός, ποιά.)
ΝΑ—ΝΟΣ (Ιος, λάρος, Άρ-γος, σιά);—
ΣΟΣ (Ιος, λάρος, Άρ-γος, σιά);—
99-100. 1. Χίος, *Ιος, είος, όδρας, πόρος, Πάρος, 2. Πάρος, πόρος, πόλος, δόλος, όθλος.—101. ΗΡΑΚΛΕΙ-ΟΣ (Ήμερος, Ρήτος, Άγαπώ, Κλέος, Αρμόδια, Έργονία, Ίδωμος, Ό-λον, Σκαπός).—102. Άρχη, άνδρα δέκνυσι.—103. Πίος, ήθη, να σέ φώα (πς σε πη-τα-να σε φα-ω).—104.—108. Διά του Βι. bache, bête, halle, barbe, faiblir.—109. Qui aime bien chátie bien.

ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Διά 1 έως 10 το καθή λέξει με άσπλ στοιχάς 2-3 (3 λέξιων ή όσας) Πέλοσ των 10 λέξ. 20 λέξων ή άσπλ με άσπλ δα στοιχάς, λέξ. 30 και με άσπλ λέξ. 40.
Ό κοίτης στίχοι 50, 1.
[ΚΑ.—188]

ΦΙΛΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΗΣ ΚΑΝΘΩΝΑΣ
Από τις 7, στο σαλονάκι του Α Μάρου Γάτου Ακαδημία, 40, η έβδομη διάλεξη της Συντροφιάς από τον Γάτον Αθήνη: Αναύση των «Έκατό Φανόν» του Παλαμά.
[ΚΑ.—189]

ΠΡΩΤΗ ΑΝΟΙΚΙΑ
«ΠΑΠΑΣΑΖΗΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»
ΕΝ ΠΥΡΩ

Υπαστηρίξου «Δημοκρατία» και ή άδωσ υπέρτατος ψευδώνυμου κοίτη...
Δοικητής: Μακαρίνη Προσθα Μάλη, Παιήκη, Ζέλλα, Θεόδωρος Έδης, κτ. Διευθυντής: Αποκίτας, Τάση, Καλαός, Πόργον.
[ΚΑ.—190]

ΠΗΝΕΙΟΣ, — Αποκείμενα δια-γλωσσίου, Επηρεσώθησαν οι: Έπτάλορη, Δροσοτάλλα, Άντιρο-δωπος, Αδωνά, Ιω Λαμπαδίτης, μέ-λος: Ένδοξος Θαλασσουμάχος. Ζη-τούνται μέλη, άποκρίσεις.
[ΚΑ.—191]

Τρελλή Σεληνολόρη, στη γιορτή σου εύχομαι χρόνια πολλά.—Πρό-κηνη της Οδάλως.
[ΚΑ.—192]

Τασομένο εις το πλευρόν της Βίτης.—Μόλας, Σαρλό.
[ΚΑ.—193]

Ακουσοτάλαξη, Πλοστολάξη, Α σάς βρήκαμε, αν και δεν έρίσαμε στυρ.—Χιώτης Τριαντάφυλλο, Έ-πτάλορη.
[ΚΑ.—194]
Συνέλιξη ΦΟΙΝΙΚΙΑ, δέν έχω Σφύραση, περιμένω.—Γιάννα, Ελ-ληνοπούλα.